ON BACIU campion mondial

(În interior, reportajul nostru de la campionatele mondiale de lupte greco-romane — paginile 2—3—4—5)

— paginile 2—3—4—5)

Nr. 18 (209)

Anul XX

SEPTEMBRIE 1967

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Cu gîndul la Zagreb

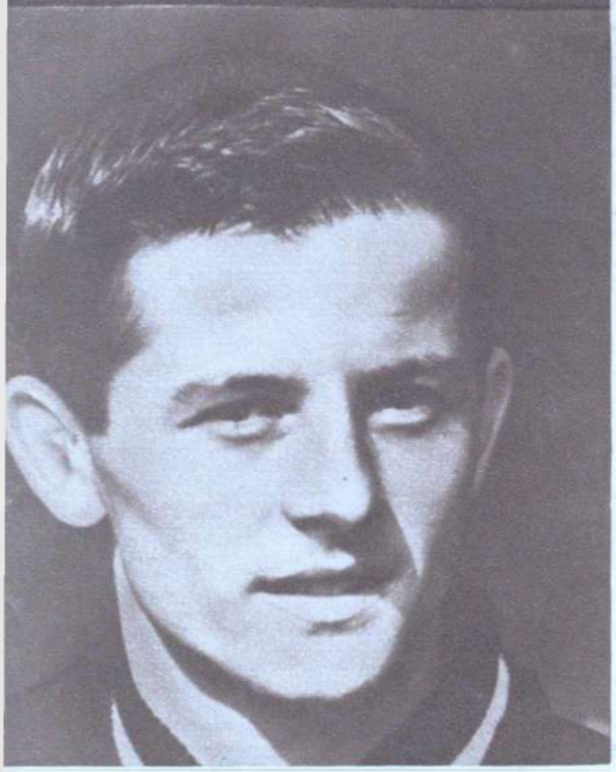
PETROLUL-U.T.A. 2-1

Atacă Grozea! ▸

(Citiți comentariul

CORNEL TURTUREA — 52 kg — medalie de argint

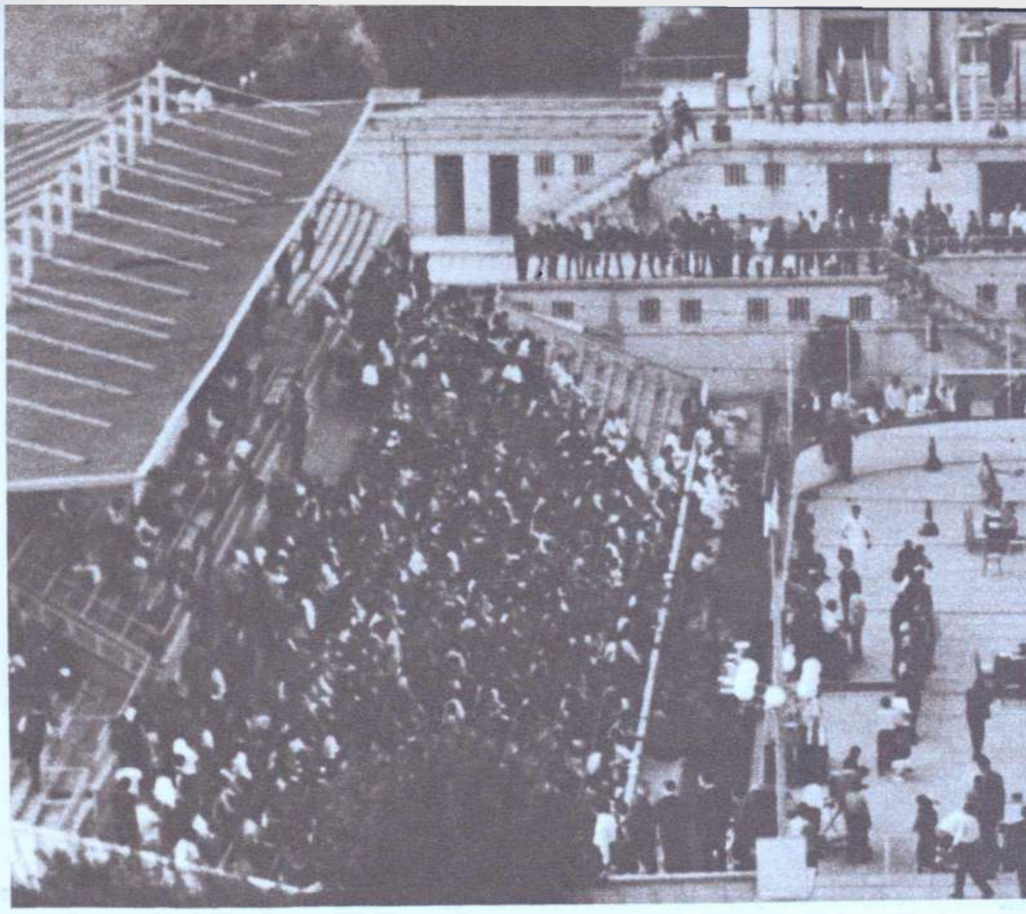

SIMION POPESCU — 63 kg — medalie de argint

NICOLAE MARTINESCU — 97 kg — medalie de bronz

BUCUREȘTI

BUCUREȘTI 1967

Aur: ION BACIU (57 kg)
Argint: CORNEL TURTUREA (52 kg)
Argint: SIMION POPESCU (63 kg)
Bronz: NICOLAE MARTINESCU (97 kg)

YOKOHAMA 1961

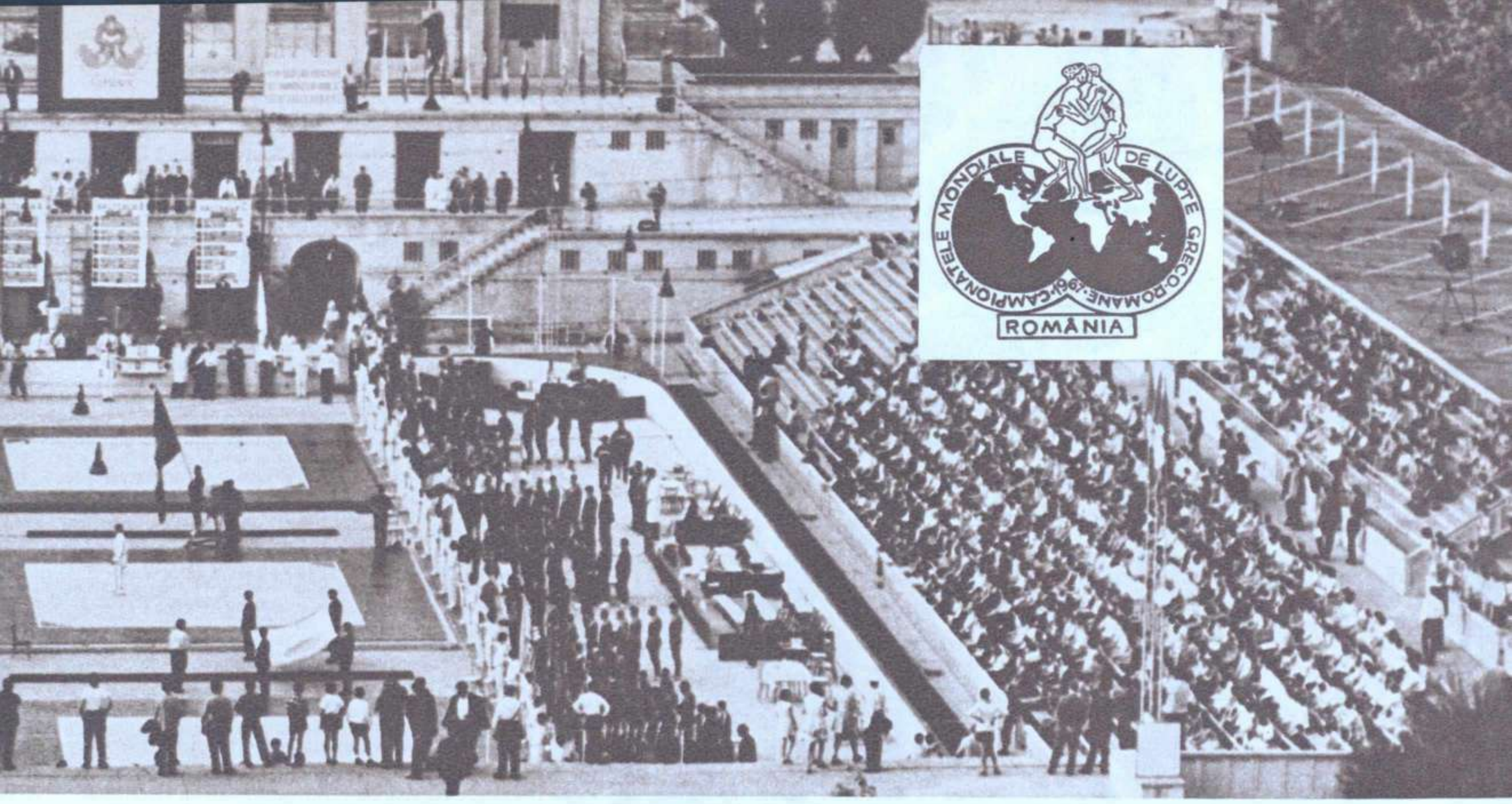
VALERIU BULARCA (73 kg)
DUMITRU PÎRVULESCU (52 kg)
ION CERNEA (57 kg)
GHEORGHE POPOVICI (87 kg)

Numărul precedent al revistei noastre, apărut chiar în zilele campionatelor mondiale de lupte greco-romane, adresa urarea: «OPTULUI ROMÂN — MAI MULTE MEDALII DECÎT LA YOKOHAMA!». Adică, îi invita pe componenții echipei noastre să încerce doborîrea recordului din 1961, realizat atunci de Valeriu Bularca (aur), Dumitru Pîrvulescu (argint), Ion Cernea (argint) și Gheorghe Popovici (bronz). O reușită ar fi însemnat și locul secund în clasamentul pe națiuni, la care rîvnim de atîția ani. Dar echipa noastră — Cornel Turturea, Ion Baciu, Simion Popescu, Ion Enache, Ion Țăranu, Gheorghe Popovici, Nicolae Martinescu, Constantin Bușoi — nu a reușit decît să egaleze recordul din Japonia. Nu din cauză că Pîrvulescu, Cernea și Bularca — valorile noastre mondiale — au predat ștafeta unor colegi mai puțin experimentați, nu din cauza selecției — ea a fost judicios făcută, nu din cauza pregătirii — excelent asigurată de către antrenorul emerit Ion Corneanu și maestrul emerit al sportului Ion Cernea, nu din cauza unui decalaj valoric mare între sportivii români și cei străini (din cei opt campioni mondiali de anul trecut, la Toledo, în S.U.A., — Angel Keresov, Fritz Stange, Roman Ruroua, Stevan Horvat, Viktor Igumenov, Valentin Olenik, Boian Radev, Istvan Kozma — doar Ruroua, Igumenov și Kozma și-au mai păstrat titlurile la ediția de la București). Ce a făcut atunci să nu trăim bucuria unui record și a unui loc doi pe națiuni?

Să încercăm să aflăm!

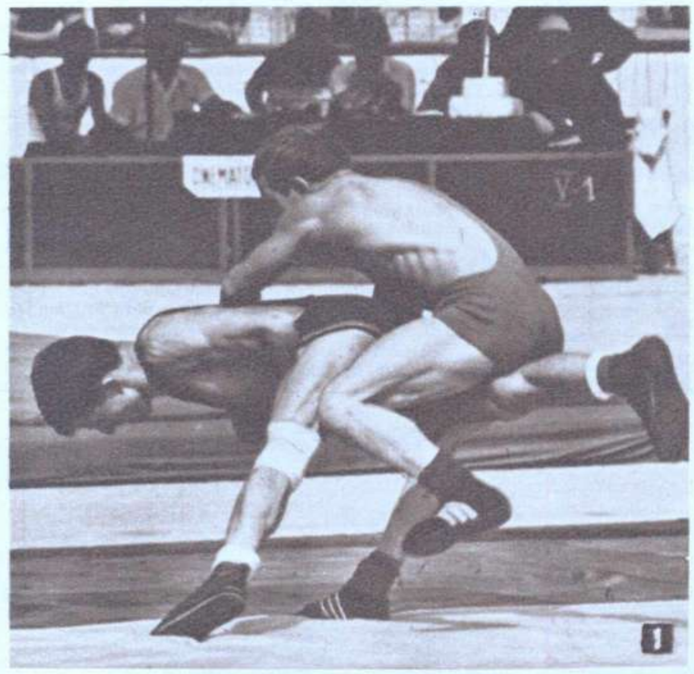
...**Categoria 52 kg.** Omul nostru este **CORNEL TURTUREA.** Are 25 de ani și este debutant la campionatele mondiale. Asta nu contează însă cînd ai valoare. În primul tur termină la egalitate cu vest-germanul Rolf Lacour (aur la c.m. 1965, bronz la c.m. 1966 și la c.e. 1967). În turul doi Turturea îl învinge prin tuș pe iranianul Mahnov Gamalzadeh. În turul trei îl învinge la puncte pe polonezul Ștefan Hayduk. Tot la puncte cîștigă în turul patru în fața maghiarului Imre Alker. În turul cinci cîștigă prin descalificarea norvegianului Trond Martiniussen. Cu 4,5 puncte de penalizare, Turturea îl întîlnește în ultimul tur — al șaselea — pe sovieticul Vladimir Bakulin, cu 5 puncte de penalizare. Un rezultat de egalitate i-ar fi fost suficient lui Turturea să devină campion mondial. Dar sovieticul, mai mic de statură, folosește o avertismente pentru pasivitate, ceea ce duce la descalificarea reprezentantului nostru. Nemulțumirea generală din tribune nu a folosit la nimic. Greșeala gravă a arbitrilor nu a mai putut fi reparată, iar Bakulin a devenit campion mondial. Turturea nu și-a putut stăpîni lacrimile îndurerării, cu toate că devenise al doilea în lume. De învins nu-l putea învinge pe Bakulin, dar un rezultat de egalitate ar fi putut obține printr-un arbitraj atent.

...**Categoria 57 kg.** Omul nostru este **ION BACIU.** Primul său adversar — turcul Unver Beșergil (bronz la c.m. 1966). Baciu cîștigă la puncte, cîștigă simpatia miilor de spectatori prin acțiunile sale deosebit de spectaculoase, devine «omul zilei», titlu pe care îl păstrează pe toată durata campionatelor mondiale. În turul doi Baciu îl învinge prin tuș pe americanul Jin Hazewinkel. În turul trei Baciu cîștigă prin descalificarea belgianului Arthur Spaenhoven. În turul patru Baciu îl învinge la puncte pe sovieticul Rustem Kazakov, puncte acumulate prin acțiuni, nicidecum în urma pasivității sovieticului, nesancționată de arbitri. În turul cinci Baciu îl întîlnește pe maghiarul Janos Varga (aur la c.e. 1967). Rezultat de egalitate: 2,5—2,5. În turul șase Baciu îl are ca adversar pe japonezul Tsutomu Hanahara (aur la J.O. 1964 la categ. 52 kg). De rezultatul acestui meci depinde dacă Baciu va urca sau nu pe podium. Hanahara reușește o acțiune și ia conducerea. Baciu nu se descurajează și transmite optimismul său spectatorilor din tribune, prin cîteva acțiuni excelente care îi asigură victoria la puncte. Pe tabelă Baciu figurează acum cu 5,5 puncte de penalizare, la fel ca și Varga. Baciu are în buzunar medalia de argint, dar meciul Varga—Hanahara o poate transforma într-una de aur, în cazul în care japonezul nu pierde prin tuș sau descalificare. Deci, cine va fi campion mondial, Baciu sau Varga? Tribunele îl încurajează frenetic pe Hanahara. Dacă învinge prin tuș, Hanahara cîștigă medalia de argint. Deci, ambiție pe toată linia. Nici urmă de pasivitate. Fiecare — și maghiarul, și japonezul — vrea să-l pună în tuș pe celălalt. Meciul se termină la egalitate. Argintul lui Baciu s-a transformat, fără nici o vrăjitorie, în aur. În felul acesta, drapelul F.I.L.A. purtat la deschiderea campionatelor mondiale numai de trei mîini de aur — Pîrvulescu, Cernea, Bularca — are la solemnitatea transmiterii delegației Indiei

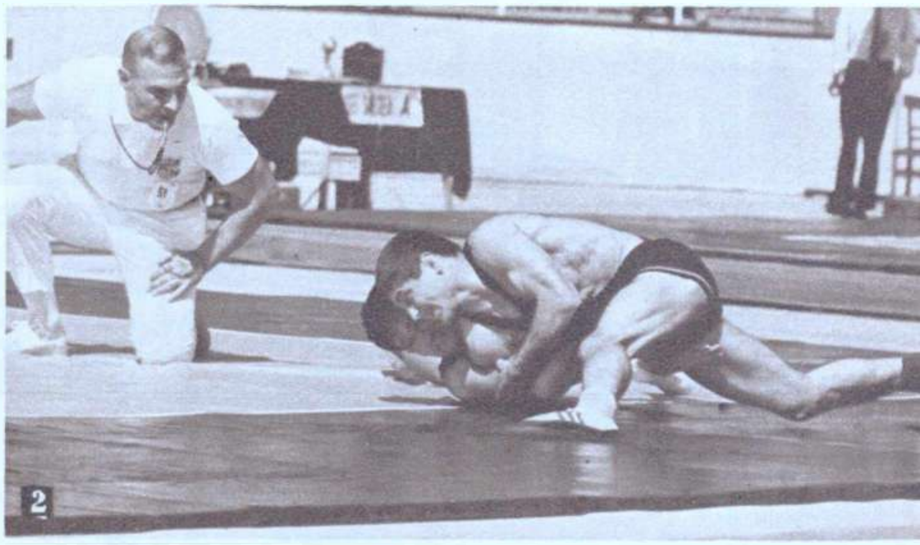

Patinoarul artificial 23 August din București — amfitrionul campionatelor mondiale de lupte greco-romane.

1967 = YOKOHAMA 1961

1

2

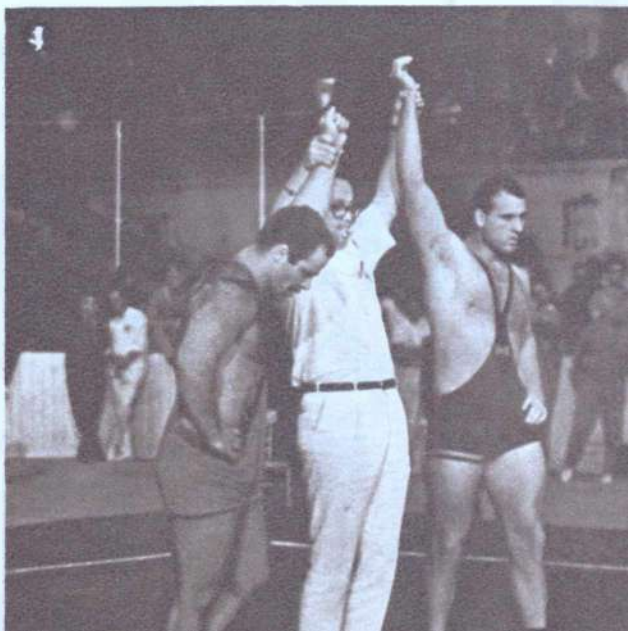
3

1. Cornel Turturea (stînga) execută o acțiune în meciul cu sovieticul Vladislav Bakulin.

2. Ion Baciu în timpul luptei cu japonezul Tsutomu Hanahara.

3. Simion Popescu (stînga) și turcul Metin Alakoc.

4. Meci egal! Bulgarul Boian Radev (stîn-

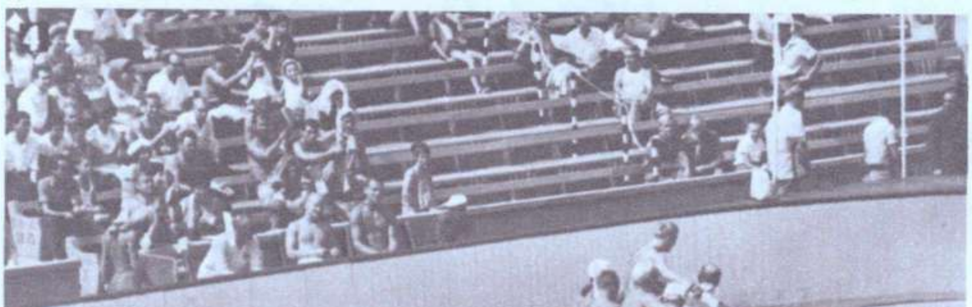
4

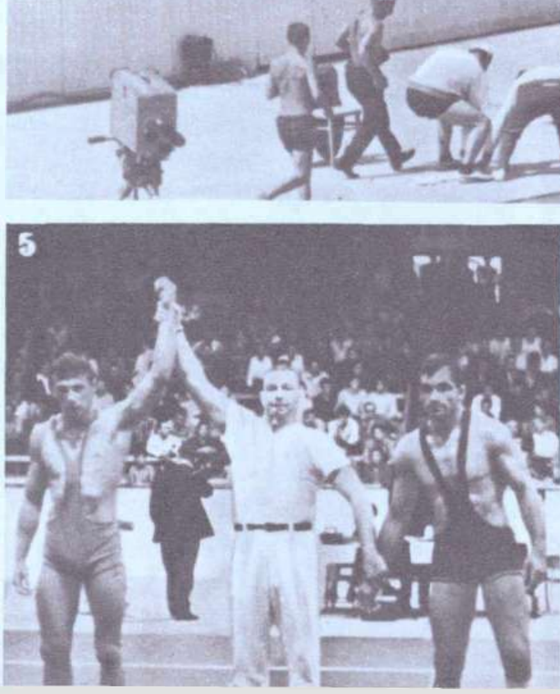
BUCUREȘTI 1967 = YOKOHAMA 1961

1

2

3

5

1. Ion Baciu execută un rebur cu americanul Jin Hazewinkel.
2. Podiumul de aur al românilor. De la stînga spre dreapta: antrenorul emerit Ion Corneanu, Janos Varga, Ion Baciu, Tsutomu Hanahara.
3. Podium de argint pentru români. De la stînga: Simion Popescu, Roman Ruroua, Hideo Fujimoto.
4. Finlandezul Eero Tapio a devenit campion mondial la 70 kg.
5. Ultimul meci al lui Ion Țăranu. Sovieticul Viktor Igumenov își păstrează titlul de campion mondial, cucerit anul trecut la Toledo.

(Urmare din pag. 2)

pionatelor mondiale de lupte libere) și a patra mînă de aur — Ion Baciu. Dintre sportivii străini, cea mai multă simpatie din partea spectatorilor o cucerește reprezentantul Țării Soarelui Răsare — Hanahara. A fost pîrghia cu care Ion Baciu a răzbit pe treapta de campion mondial.

...**Categoria 63 kg.** Omul nostru este **SIMION POPESCU.** În primul tur îl învinge prin tuș pe danezul Svend Skrydstrup. În turul doi îl întrece la puncte pe iranianul Irag Khosrokiani. În turul trei este liber. În turul patru cîștigă prin descalificarea bulgarului Dimităr Galincev. În turul cinci ajunge față în față cu sovieticul Roman Ruroua (aur la c.m. 1966). Arbitrii nu sacționează flagranta pasivitate a sportivului sovietic și meciul se încheie la egalitate. Cartea este jucată de alte mîini. În turul șase — același rezultat de egalitate în compania turcului Matin Alakoc (locul IV la c.m. 1966).

...**Categoria 70 kg.** Omul nostru este **ION ENACHE.** În turul întîi îl învinge la puncte pe polonezul Tadeusz Kachel. În turul doi pierde la puncte în fața maghiarului Antal Steer (bronz la c.e. 1967). În turul trei îl învinge prin tuș pe vest-germanul Franz Schmidt. În turul patru îl întîlnește pe bulgarul Dragomir Raicev. Conduce, pierde conducerea, o recapătă și printr-o neatenție ajunge să fie dus în pod. În această situație extrem de periculoasă i se pare că îl strigă antrenorul și întoarce capul. În aceeași clipă, din cauza inadmisibilei mișcări, cade în tuș.

...**Categoria 78 kg.** Omul nostru este **ION ȚĂRANU.** În primul tur îl învinge la puncte pe polonezul Marian Czardybon. În turul doi îl învinge tot la puncte pe austriacul Johann Kargl. În turul trei îl întrece la puncte pe maghiarul Antal Rizmajer. În turul patru face partidă egală cu bulgarul Bobe Dorosiev. Ultimul meci îl susține în turul patru, cînd îl întîlnește pe sovieticul Viktor Igumenov (aur la c.m. 1966), în fața căruia pierde la puncte și este eliminat din concurs. Ion Țăranu se clasează pe locul VI, din 20 de concurenți.

...**Categoria 87 kg.** Omul nostru este **GHEORGHE POPOVICI.** În primul meci îl întîlnește pe Lothar Metz—R.D.G. (argint la c.e. 1967), cu care termină la egalitate. În turul doi îl învinge prin tuș pe japonezul Kenjiro Hiraki. În turul trei îl învinge la puncte pe suedezul Bertil Sven Olsson (locul V la c.m. 1966 și bronz la c.e. 1967 — categ. 97 kg). În turul patru se întîlnește cu sovieticul Valentin Olenik (aur la c.m. 1966) și meciul se încheie la egalitate. Cu acest rezultat Gheorghe Popovici acumulează 6 puncte de penalizare și este eliminat din concurs. În clasamentul individual, el ocupă locul V din 14 concurenți.

...**Categoria 97 kg.** Omul nostru este **NICOLAE MARTINESCU.** În primul tur îl învinge prin tuș pe japonezul Tsutomu Hatto. În turul doi îl învinge prin abandon pe vest-germanul Heinrich Kiehl. În turul trei îl întrece la puncte pe turcul Omer Topuz. În turul patru îl învinge prin tuș pe Jurgen Klinge — R.D.G. În turul cinci îl întîlnește pe bulgarul Boian Radev (aur la c.m. 1966). Meciul se încheie la egalitate. Cu mari șanse la medalia de aur, avînd cele mai puține puncte de penalizare, Martinescu se întîlnește în turul șapte — e liber în turul șase — cu Nikolai Iakovenko. Este de nerecunoscut. Iakovenko îl sucește și îl învîrtește de parcă s-ar juca cu un cearșaf. Inevitabilul se produce: Martinescu este pus în tuș cu extrem de multă ușurință. În loc de medalie de aur, Nicolae Martinescu a obținut-o — din vina lui, pentru că s-a speriat ca un copil — pe aceea de bronz.

...**Categoria + 97 kg.** Omul nostru este **CONSTANTIN BUȘOI.** Sarcina lui este dificilă. Și

Președintele F.I.L.A., domnul Roger Coulon, a distincții membrilor comisiei de organizare a ce

pentru că este debutant într-o asemenea competiție, și pentru că este ca un jocheu pe lîngă ceilalți. El — 105 kilograme, Kozma, Roșcin, Kment — 130—140 de kilograme. În primul tur îl învinge la puncte pe finlandezul Osmo Hekkala. În turul doi este liber. În turul trei este învins la puncte de cehoslovacul Petr Kment (bronz la c.m. 1966 și la c.e. 1967). În turul patru face meci egal cu polonezul Edward Wojda și, împreună cu acesta, acumulează punctele de penalizare care nu-i mai permit să rămînă în concurs. Deși avea «planificat» locul VI, Constantin Bușoi reușește marea performanță, ca debutant la campionatele mondiale, să ocupe locul IV.

Deci, bucuria pe care am trăit-o la patinoarul «23 August» din Capitală, în ziua de 3 septembrie, la ora prînzului, nu a fost mai mare, cum putea să fie.

În încheierea acestor rînduri, considerăm necesar să ne exprimăm opinia în ceea ce privește viitorul. Față de ediția trecută, aceea de la Toledo, menținîndu-și același loc trei în clasamentul pe națiuni, România a realizat totuși un progres de la 14,5 puncte la 26, acum, la București. Este un fapt de bun augur pentru Jocurile Olimpice din Mexic. Și așa cum Jocurile Olimpice de la Roma au constituit o repetiție generală pentru campionatele mondiale de la Yokohama, tot așa campionatele mondiale de la București — o dorim din tot sufletul — să fie repetiția generală pentru Olimpiada din Mexic. Ne exprimăm încrederea că recordul stabilit la Yokohama, egalat la București, va fi doborît la Ciudad de Mexico. Pentru asta avem tot ce ne trebuie: și sportivi, și antrenori.

Horia CRISTEA

CLASAMENTUL INDIVIDUAL

52 kg — 1. Vladimir Bakulin (U.R.S.S.); 2. CORNEL TURTUREA (România); 3. Imre Alker (Ungaria); 4. Trond Martinussen (Norvegia); 5. Rolf Lacour (R.F. a Germaniei); 6. Miroslav Zeman (Cehoslovacia).

57 kg — 1. ION BACIU (România); 2. Janos Varga (Ungaria); 3. Tsutomu Hanahara (Japonia); 4. Shafizadeh Siavash (Iran); 5. Risto Björlin (Finlanda); 6. Hristov Traikov (Bulgaria).

63 kg — 1. Roman Rurouă (U.R.S.S.); 2. SIMION POPESCU (România); 3. Hideo Fujimoto (Japonia); 4. Metin Alakoç (Turcia); 5. Irag Khosroiani (Iran); 6. Leonard Dutz (Belgia).

70 kg — 1. Eero Tapio (Finlanda); 2. Antal Steer (Ungaria); 3. Vanap Pehlivan (Turcia); 4. Mohamed Fereangdoust (Iran); 5. Stevan Horvat (Iugoslavia); 6. Matti Poikala (Suedia).

78 kg — 1. Viktor Igumenov (U.R.S.S.); 2. Rudolf Vesper (R.D.G.); 3. Jan Karstrom (Suedia); 4—5. Sirri Acar (Turcia); 4—5. Bobe Dorosiev (Bulgaria); 6. ION ȚĂRANU (România).

87 kg — 1. Laszlo Sillai (Ungaria); 2. Valentin Olennik (U.R.S.S.); 3. Waclav Orlowski (Polonia); 4. Venko Tintarov (Bulgaria); 5. GHEORGHE POPOVICI (România); 6. Bertil Sven Olsson (Suedia).

97 kg — 1. Nikolai Iakovenko (U.R.S.S.); 2. Boian Radev (Bulgaria); 3. NICOLAE MARTINESCU (România); 4. Ferenc Kiss (Ungaria); 5. Jurgen Klinge (R.D.G.); 6. Tore Hem (Norvegia).

+97 kg — 1. Istvan Kozma (Ungaria); 2. Anatoli Roșcin (U.R.S.S.); 3. Petr Kment (Cehoslovacia); 4. CONSTANTIN BUȘOI (România); 5. Edward Wajda (Polonia); 6. Ștefan Petrov (Bulgaria).

CLASAMENTUL PE NAȚIUNI

1. U.R.S.S. — 34 de puncte; 2. Ungaria — 29 de puncte; 3. România — 26 de puncte; 4. Bulgaria — 12,5 puncte; 5. Turcia — 9,5 puncte; 6. Finlanda — 8 puncte.

1

2

3

1. Podiumul de bronz al românilor. De la stînga Boian Radev, Nikolai Iakovenko, Nicolae Martinescu.
2. Pe treptele podiumului la 87 kg: Valentin Olennik, Laszlo Sillai, Waclav Orlowski.
3. Secvență la categoria +97 kg: maghiarul Istvan Kozma (stînga) și cehoslovacul Petr Kment.
4. Echipa României clasată pe locul III. Sus, de la stînga spre dreapta: Ion Țăranu, maestrul emerit al sportului Ion Cernea, Gheorghe Popovici, Simion Popescu, Nicolae Martinescu, Constantin Bușoi. Jos: Ion Baciu, Cornel Turturea.

Fotografiile: PAUL ROMOȘAN

4

Echipa de caiac-canoe a României - 6 TITLURI EUROPENE!

Duisburgul ne întîmpină cu un asfinţit pictural şi străluciri de neon, cu mirajul cheiurilor pline de forfotă ale Rhinului, cu tentanta invitaţie de a vizita «Casa cu 1 000 de peşti» sau «Delfinarium»-ul din parcul zoologic.

Toate drumurile participanţilor la cea de a VI-a ediţie a campionatelor europene de caiac-canoe duc, însă, la Wedau.

*

Pe listele de înscrieri, aproape 450 de sportivi din 22 de ţări. O dată cu primul start, încep emoţiile, bucuriile şi — uneori — necazurile. Zeci de curse în serii şi semifinale. Şi apoi cele 16 întreceri decisive pentru desemnarea noilor campioni ai continentului nostru.

La cîteva minute după «ştafetă», din cabinele telefonice de la Wedau, ziariştii transmiteau rezultatele pe toate meridianele globului.

România — 6 medalii de aur, 4 de argint, 2 de bronz. Nou record al caiaciştilor şi canoiştilor noştri!

*

Un «11» de aur — aşa cum visăm de multă vreme şi în alte sporturi. 11 tineri sportivi români cărora, pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de la Wedau, le-au fost oferite medalii de aur şi buchete de garoafe. Merită, credem, să le scriem numele cu majuscule:

A. VERNESCU, A. SCIOTNIC, M. ŢURCAŞ, C. COVALIOV, I. IRIMIA, A. CALENIC, A. CONŢOLENCO, H. IVANOV, A. IGOROV, P. MAXIM, A. SIMIONOV, învingători în probele de K 1—500, K 2—1 000, K 4—1 000, C 1—10 000, C 2—10 000 şi K 1—4 × 500 m.

În frunte, căpitanul echipei, Aurel Vernescu. A cîştigat trei titluri europene şi ne-a mărturisit regretul că în cea de a patra tentativă a trebuit să se mulţumească cu «argint». Tenacele, dar uneori capriciosul Turcaş a ţincit în plin — de două ori pe primul loc. Cu cîte două medalii (aur şi argint), A. Sciotnic, A. Calenic şi H. Ivanov. Ceilalţi... doar un titlu european. Printre ei, doi debutanţi — C. Covaliov şi I. Irimia!

*

Am văzut stelele în toată strălucirea lor. Am văzut speranţe împlinite. Am văzut reapariţii în vîrful piramidei.

Am văzut, însă, şi altceva. Un... gol care persistă mai de mult la caiac simplu 1 000 m. O inexplicabilă evoluţie a echipajului de caiac 4 (H. Ivanov, D. Ivanov, N. Terente, A. Sciotnic) cu care «mergeam» la... titlu! Un penibil loc IX la K 2—1 000 m. Doi campioni mondiali — V. Calabiciov şi S. Covaliov — ocupînd locul VI!...

De aceea, cred, în ciuda colecţiei de medalii n-am reuşit să recîştigăm locul I în clasamentele (neoficiale) pe puncte şi medalii, echipa ţării noastre fiind întrecută de formaţia Uniunii Sovietice.

Strălucirea aurului, argintului şi bronzului de la Wedau nu poate ascunde unele rămîneri în urmă. În ceea ce ne priveşte, le punem în discuţie.

*

Progrese evidente în probele feminine şi de fond, în unele probe olimpice. Dar...

La înapoierea delegaţiei, pe aeroportul Băneasa, pare-se destul de supărat pentru unele comportări

2

UISBURG

1

european Simion Ismailciuc îmi spunea: «**Dacă văd că nu merge, mă apuc de antrenament!**» Să fie, oare, nevoie ca — la 37 de ani împliniţi — Ismailciuc să-şi ia pagaea din cui? Am vrea ca Marian Ionescu, A. Igorov, I. Macarenco şi alţi tineri în care ne-am pus şi ne punem mari speranţe să preia, în sfîrşit, ştafeta marilor performanţe ale celui mai glorios canoist român.

Nu este, însă, singura probă unde munca şi căutările trebuie să capete valori sporite. Aşa că, atenţie! În special la caiac simplu — viteză şi fond.

*

Într-una din serile petrecute la Duisburg, în aşteptarea finalelor, Aurel Vernescu îmi mărturisea marea sa dorinţă de a cîştiga — împreună cu Sciotnic — proba de caiac dublu 1 000 m. Era, de fapt, dorinţa tuturor caiaciştilor — ca şi a canoiştilor — de a se afirma, în primul rînd, în probele olimpice.

Să precizăm. La «europenele» de la Duisburg s-au desfăşurat 16 probe, fiecare ţară avînd dreptul de a înscrie cîte două echipaje. La Jocurile Olimpice din 1968 se vor disputa numai 7 finale şi fiecare ţară va putea fi reprezentată doar de un echipaj.

Firească, deci, atît strădania sportivilor cît şi atenţia deosebită acordată de specialişti probelor olimpice.

Raportăm şi noi bilanţul de la Duisburg, la perspectivele întrecerilor olimpice de la Ciudad de Mexico. Am obţinut două victorii — la caiac dublu şi patru şi două locuri secunde pline de promisiuni — la caiac dublu fete şi canoe dublu. Este, desigur, o importantă opţiune.

Trebuie să privim realist perspectivele noastre pentru întrecerile olimpice de caiac-canoe. Avem şanse la medalii la unele probe (K 2—1 000, C 2—1 000, K 4—1 000 şi K 2—500 fete), dar, cel puţin prin calculele făcute la această oră, nu putem emite pretenţii decît la... puncte în alte întreceri (C 1—1 000 m, K 1—1 000, K 1—500 m fete).

Să avem în vedere că, începînd de acum, toate echipele îşi vor intensifica pregătirile pentru J.O. din 1968 şi că nu o dată întrecerile olimpice au furnizat surprize de proporţii.

Avem însă încredere în priceperea şi pasiunea colectivului de tehnicieni (Radu Huţan — antrenor coordonator, O. Mercurian, Tr. Nădăşan, St. Vişevan), în talentul, hărnicia şi puterea de luptă a fruntaşilor caiacului şi canoei din ţara noastră.

Rezultatele caiaciştilor şi canoiştilor români la campionatele europene de la Duisburg ne-au convins, încă o dată, că sportivii Snagovului serbează în fiecare an logodna victoriilor de azi cu cele de mîine...

DAN GÂRLEŞTEANU

ÎN FOTOGRAFII:

1. Canoea noastră (cu nr. 15) conduce detaşat în proba de 10 000 m...

2. Cea mai rapidă ştafetă a continentului: Vernescu, Ţurcaş, Conţolenco, H. Ivanov.

3. Canoistul Andrei Igorov — medalia de aur — a luat conducerea în plutonul fondiştilor.

4. Constanţă de aur! Învingător la campionatele mondiale din 1966, «dublul» P. Maxim—A. Simionov a cucerit acum şi titlul european în proba de canoe dublu fond.

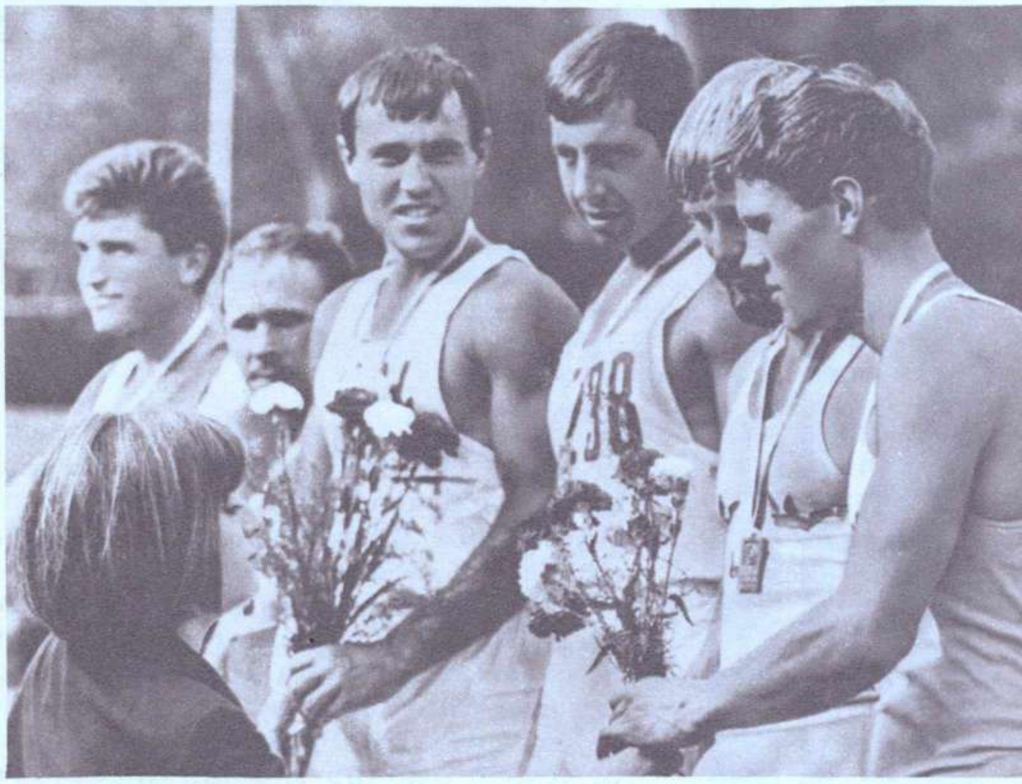
5. Pentru prima oară — la campionatele europene — un echipaj feminin românesc pe podium! Deocamdată pe locul secund. Viorica Dumitru şi Valentina Serghei au însă toate motivele să zîmbească, fericite.

3

ECHIPA ROMÂNIEI LA «EUROPENE»

	Aur	Argint	Bronz
1957, Gand:	1	1	2
1959, Duisburg:	1	2	1
1961, Poznan:	3	1	2
1963, Jajce:	6	4	1
1965, Snagov:	6	4	1
1967, Duisburg:	6	4	2

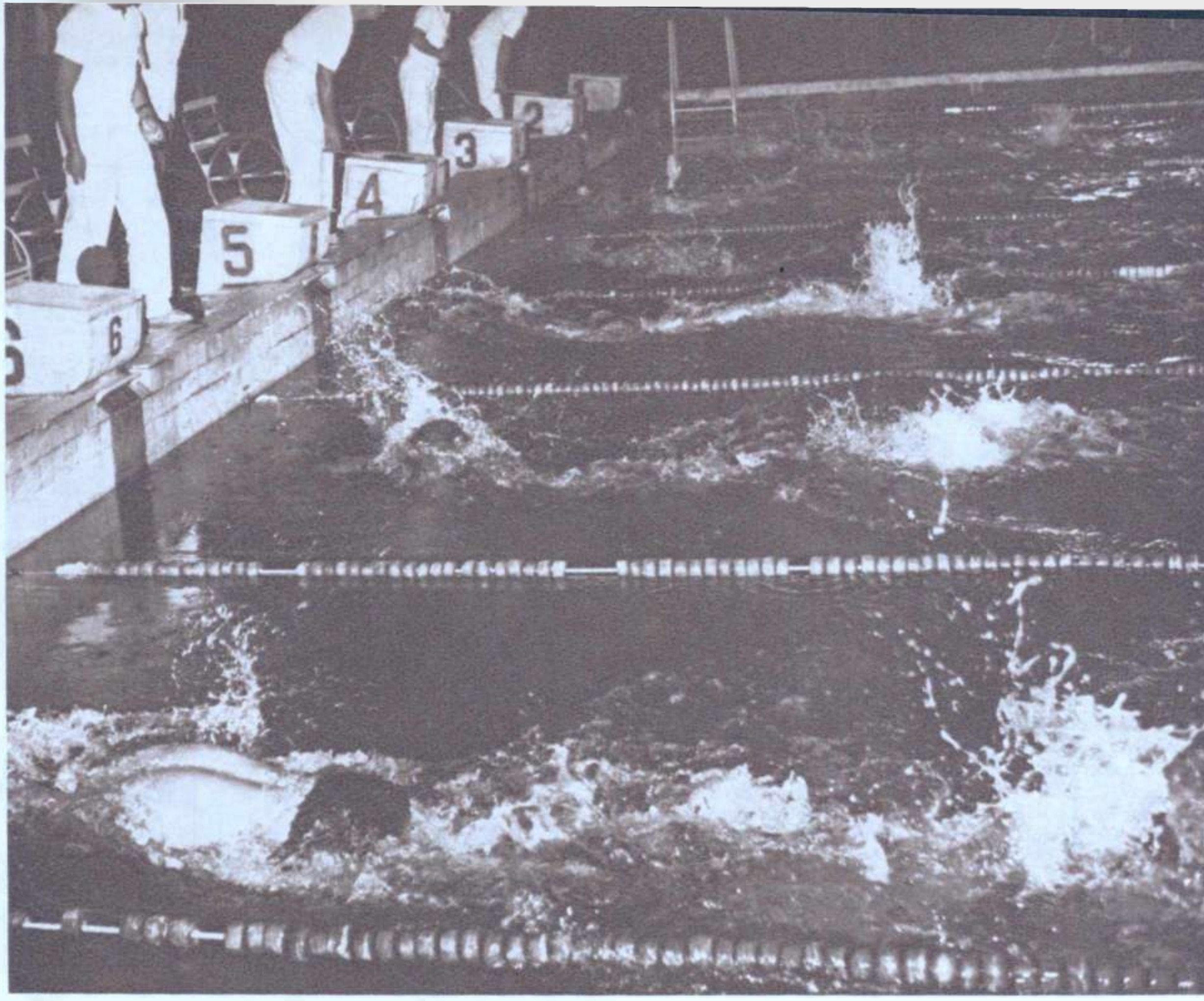

4

5

Încotro se îndreaptă NATAȚIA

După un urcuș anevoios, pe o pantă din ce în ce mai grea, presărată cu numeroase «obstacole» (suita de concursuri interne, cu caracter republican și îndeosebi ultimele trei întîlniri internaționale), înotătorii noștri au ajuns pe platoul care le oferă ospitalitatea unui binemeritat popas.

În rîndurile care urmează nu intenționăm să facem bilanțul acestui urcuș. Nu-i vom aminti, pentru evidențieri, pe capii de coloană și nici măcar pe codași; aceștia din urmă, cu povara neputinței în spate, au fost, pe rînd, sau mai mulți de o dată, purtătorii «lanternei roșii». Numele primilor, ușor de reținut — dat fiind numărul lor redus — vă sînt binecunoscute, iar în ce privește grosul plutonului... Alte fapte ni se par interesante și demne de relevat. Acum, în timpul popasului, am avut răgazul să stăm de vorbă mai pe îndelete cu o seamă de antrenori, iar din discuții au ieșit la iveală idei, gînduri și frămîntări, de a căror rezolvare depinde, după părerea noastră, impulsul atît de imperios reclamat în natația noastră spre sfere tot mai înalte.

DERUTA

— Sînt derutat — ține să ne mărturisească merituosul antrenor reșițean, Ion Schuster. **După meciul România—Franța noi, antrenorii, am avut un schimb de păreri cu excelentul pedagog al natației franceze, Georges Garrett. Ori, Garrett omul care a dat Franței zeci de sportivi de valoare mondială, printre care și pe multiplul campion internațional Alain Mosconi, împărtășindu-ne principiile care stau la baza activității sale, a lansat... «bomba»! «Sînt împotriva pregătirii pe uscat — ne-a spus Garrett. Sînt împotriva halterelor. Pentru simplu motiv că haltera o consider dușmanul neînduplecat al supleței. Antrenamentele de iarnă le recomand sportivilor doar ca simplu divertisment. Orice forțare în această perioadă are consecințe nefaste în sezonul de vară».**

— Interesant — am replicat noi. Cu atît mai interesant cu cît principiile lui Garrett sînt total opuse celor cunoscute și aplicate în țara noastră. Noilor teorii, ce credit le acorzi?

— **În urmă cu doi ani am avut prilejul să stau de vorbă cu un vestit antrenor american. Este vorba de Robert Bartels, care, contrar ideilor lui Garrett, propovăduia antrenamentul intensiv la copii, lucrul cu haltere, antrenamentul susținut pe uscat, activitate intensă în perioada de iarnă și alte numeroase principii metodice de pregătire, care, în bună parte, erau pe linia celor practicate la noi. Adept credincios al acestor principii, le-am aplicat în continuare, cu convingerea întărită că așa este bine și am scos unele rezultate...**

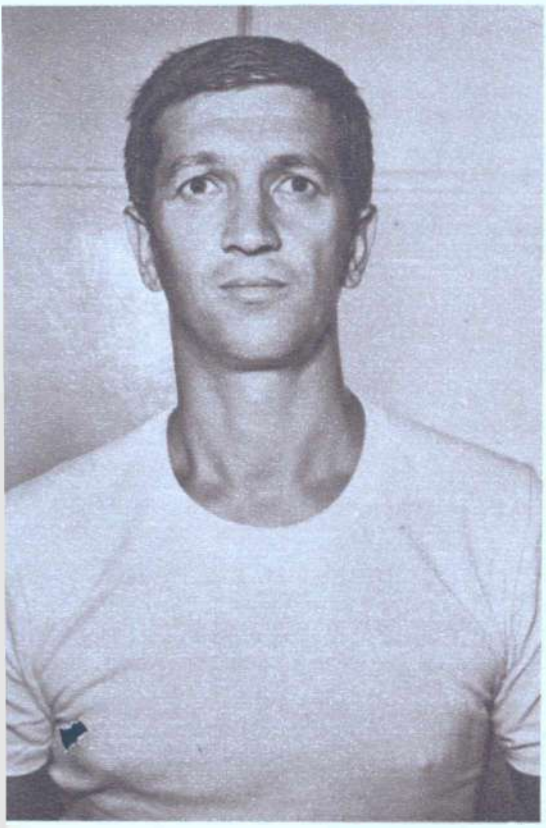
— Deci, vei persevera...

— **Nu! În multe privințe, Garrett are dreptate. Rezultatele sportivilor mei, deși satisfăcătoare pe plan intern, privite comparativ cu cele mai bune performanțe mondiale sînt de-a dreptul, submediocre. În procesul de antrenament, o rotiță sau poate chiar mai multe nu merg cum trebuie. De acest lucru sînt acum convins și caut să descopăr ce este bun în teoriile lui Bartels, cîtă dreptate are Garrett și ce poate fi valabil la condițiile noastre**

Ion Schuster

„ÎNVĂȚĂMINTELE PE PROPRIA PIELE COSTĂ..."

Octavian Mladin

...astfel a început să-și depene ideile Octavian Mladin, unul din antrenorii înotătorilor clujeni.

«În 1951 am fost campion național, cu rezultate pe care, astăzi, le întîlnim frecvent la copiii de 14—15 ani. În natație, ca de altfel și în alte sporturi, în ultimul deceniu s-au făcut progrese uimitoare. Un oarecare salt a fost înregistrat și la noi, la natație; dimensiunile lui sînt însă mult prea reduse față de ale altor țări.

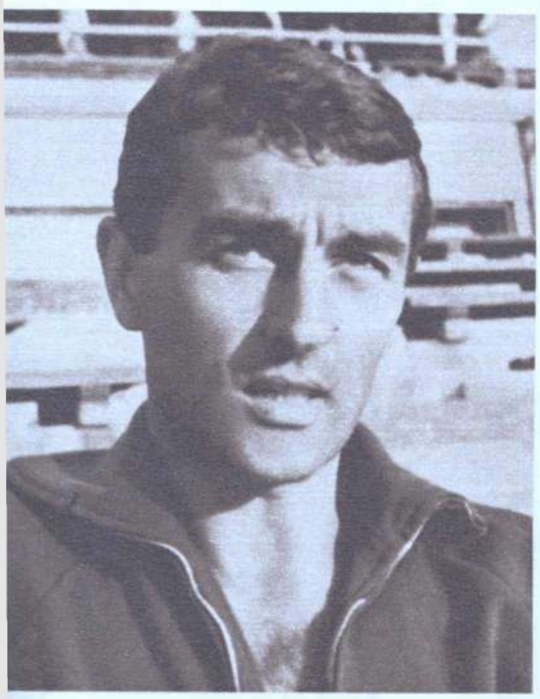
— Cauzele acestei flagrante rămîneri în urmă îți sînt cunoscute?

— Cred că da. Le consider numeroase și nu mă voi opri decît la două din ele, ca fiind, după părerea mea, mai importante. În anul 1964, cu sprijinul Secției de Învățămînt din Cluj, am reușit să trecem prin bazin toți elevii claselor I—VII din oraș. Vreo 7 000 la număr. Din aceștia, doar 800 știau să înoate, iar din cei 800 numai 8 copii au corespuns unor criterii relative de selecție. Ar fi de dorit ca Ministerul Învățămîntului, ținînd cont de o seamă de considerente de ordin social, să declare înotul, pentru localitățile care au condiții, drept materie obligatorie pentru programa de învățămînt a școlilor generale. Numai astfel s-ar putea creea o bază de masă în natație, bază care astăzi o consider ca inexistentă.

O altă problemă care-și cere rezolvarea este aceea privind lipsa noastră de cunoștințe. Nu avem suficientă experiență. În natație, ca și în alte domenii de activitate, am avut o moștenire grea. Pentru un progres mai rapid, consider că este cazul să luăm ce este bun din experiența altora. Dar nu numai după vorbe... Un număr de antrenori să meargă în țări cu natație dezvoltată, să rămînă acolo o lună, două sau chiar mai mult, să se orienteze, să învețe, iar o dată întorși în țară, de comun acord, să elaboreze o metodică unică de pregătire, pentru diversele categorii de vîrstă, care apoi să fie declarată obligatorie pentru toți tehnicienii noștri.

„PRUDENȚA ESTE MAMA ÎNȚELEPCIUNII"

Nu puteam să-l omitem de la discuțiile noastre pe Remus Drăgușan, antrenorul Cristinei Balaban.

Remus Drăgușanu

— Eu — ne spune Drăgușan **— sînt întru totul de acord cu principiile de pregătire împărtășite nouă de către Georges Garrett. Cristina a realizat la 100 m spate la concursul din Reșița, din primăvară, 1:09,2, performanță pe care nu a mai putut-o repeta la nici una din competițiile din plin sezon. Socotesc că eleva mea a făcut în perioada de iarnă antrenamente mult prea intense. Imediat, în primăvară, a scos, e adevărat, un rezultat bun. Ulterior, însă... Volumul mare de muncă a făcut-o să se resimtă.**

— Deci, o «remaniere» și în programul de antrenament al Cristinei...

— În ceea ce o privește pe ea, nu. Prudența este mama înțelepciunii. Pe Cristina, anul viitor, o așteaptă Olimpiada, și nu pot, nu am dreptul să-i schimb tocmai acum, în mod revoluționar, procesul de antrenament. Am ferma convingere că aceasta i-ar dăuna. Unele corectări, totuși, se impun. Asupra lor va trebui să reflectez cu multă luciditate.

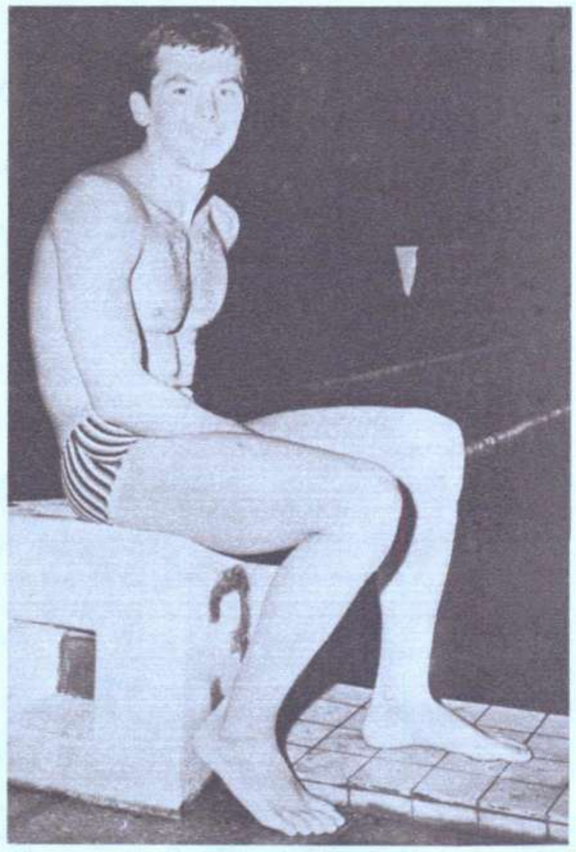
— Această problemă, fiind atît de importantă nu crezi că ar trebui discutată și în cadrul colegiului de antrenori?

— La ce colegiu vă referiți? Al nostru, la natație, este ca și inexistent. Sînt lacune care trebuie recunoscute și în primul rînd de către federație, factorul cel mai autorizat să fie motorul tuturor acestor schimburi de păreri și al înnoirilor pe care le așteptăm cu toții.

Din toate aceste discuții au reieșit desigur o pluralitate de probleme care frămîntă, la ora actuală, în mod deosebit de stringent, natația noastră. Organele vizate și în drept să găsească cele mai bune soluții de rezolvare au cuvîntul.

Cristina Balaban — reprezentantă de va loare a natației românești.

Vladimir Moraru — la ultimile concursuri a dovedit o frumoasă revenire de formă.

...nca Andrei — dublă învingătoare în con...rsul «speranțelor olimpice».

Soo a sprintat și a înscris fulgerător (2—0 cu Rapid).

UN AFLUENT AL TEHNICII

Sorin Avram, lansat, a fost un jucător nou-născut

Dat fiind că fotoreporterul nostru Paul Romoșan ține să ofere cititorilor revistei **SPORT** aceste fotografii de la primul cuplaj bucureștean oficial al sezonului, să încercăm cîteva completări de text sau, mai bine-zis, de subtext.

Ne aflăm în pagina Steaua — Rapid. O pagină victorioasă pentru Steaua. (Dacă între timp-deci, după Viena — Steaua a compromis bunele aprecieri ale reporterului, asta se înscrie firesc în ordinea «dușurilor» — una din legile de bază ale graficului formei echipelor noastre. Dacă, dimpotrivă, Steaua a confirmat «saltul» din jocul cu Rapid — aplaudăm «momentul istoric».)

Steaua din meciul cu Rapid (2—0) a fost în primul rînd o frumoasă declanșare de forță fizică. Sub imboldul desfășurării de forță, rezistență și, în primul rînd viteză, bagajul tehnic obișnuit al «stelarilor» a căpătat pe alocuri o firească strălucire. Startul rapid a făcut din Hălmăgeanu și D. Nicolae doi stoperi calmi. Rezistența sporită a făcut din Negrea și D. Popescu doi oameni cu zonă întinsă, deci, doi jucători moderni. Plusul de viteză și de insistență al trioului avansat Sorin-Soo-Voinea a pus în inferioritate apărarea Rapidului, înmulțind numărul **contre-pie**ds-urilor și grupînd haotic jucători în tabăra adversă.

Vitalitatea trioului avansat și tenacitatea perechii Negrea—D. Popescu l-au obligat și pe Constantin să mărească tempoul. Și astfel, s-a întîmplat miracolul: la 35 de ani, Constantin a jucat 90 de minute, într-un tempo remarcabil — aș spune — pentru că în duminica cuplajului bucureștean termometrul depășea 50 de grade la soare.

Victoria echipei lui Constantin a fost în primul rînd o victorie a sprintului și a demarcărilor. Ea repune în discuție o problemă veche cît fotbalul. Totul în fotbal — se spune — pornește de la tehnică. Adevăr axiomatic, nici vorbă. Dar nu e mai puțin adevărat că jucătorul mai puțin dotat tehnicește poate evita superexecuția de finețe, la care e deficitar, printr-un plus de alergare în care să caute poziția mai simplă.

În tabăra Rapidului, Dumitriu II, unul dintre subtilii stadioanelor noastre, n-a realizat mare lucru tocmai pentru că minusul de mobilitate l-a obligat să «joace pe sîrmă», adică să recurgă la «triluri» tehnice pe muche de cuțit.

Aceasta îmi pare a fi «lecția» partidei Steaua — Rapid.

Voinea, scăpat de filigramul necesar în centrul liniei de atac, a zburdat pe extremă: Sorin Avram, care se împleticea în jocul combinativ, a sprintat pe dreapta, purtînd de fiecare dată «stafeta» lui Constantin, această stafetă care a făcut cîndva din Cacoveanu un internațional, iar din Pîrcălab — un timp — o extremă de mare talie.

Deci, tehnica poate fi îmbunătățită în două feluri:

1) în mod direct, prin lucru specific, dar această îmbunătățire — de la o anumită vîrstă — înseamnă foarte puțin la sută;

2) în mod indirect, prin superformă fizică, atunci cînd mobilitatea permanentă permite jucătorului x să rezolve situațiile create cu ajutorul unui bagaj mai redus.

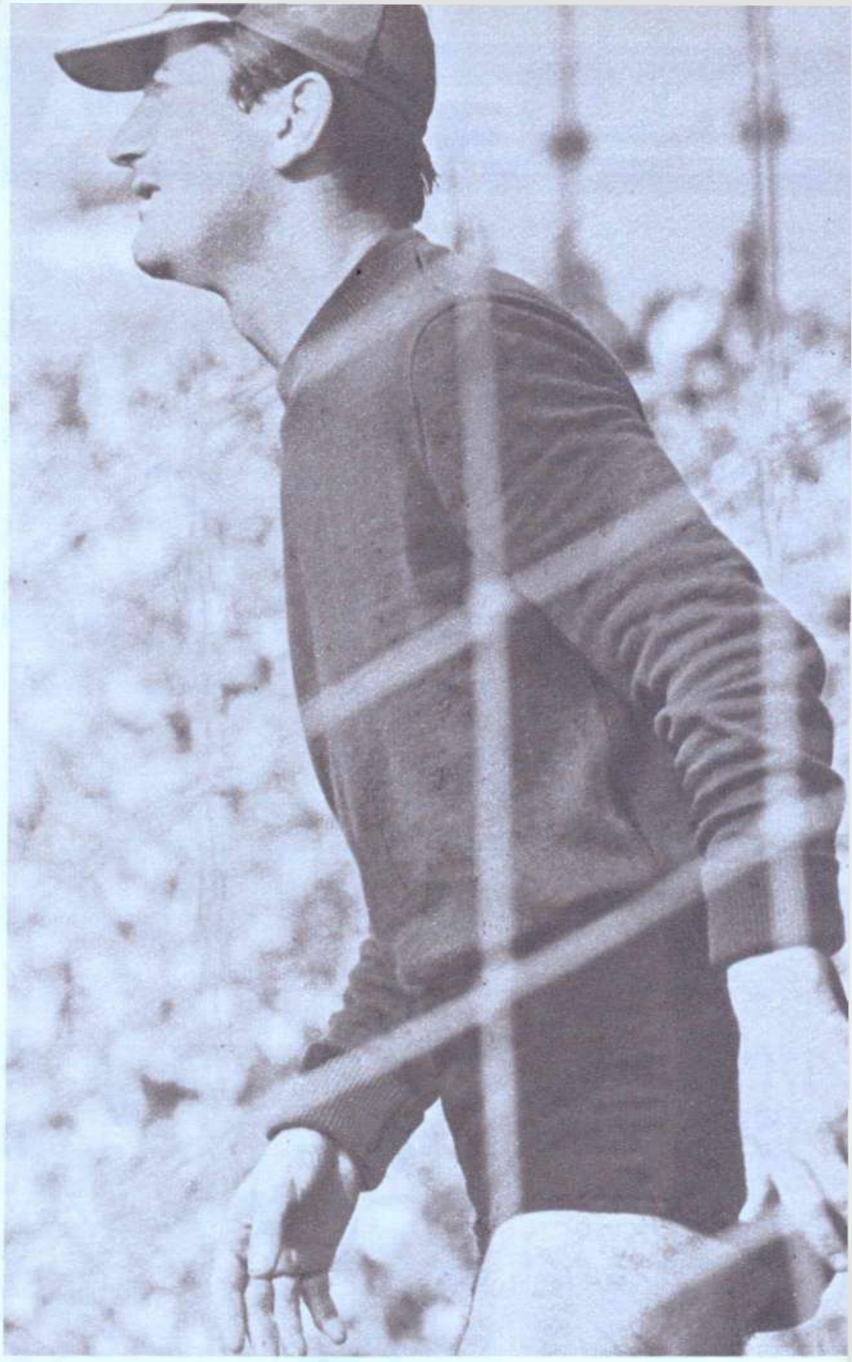
•

Articulațiile lui Pele sînt veritabile șarniere, cu o sensibilitate magică la balon. Dar cum nu toți pot fi Pele sau Corso, muritorii de rînd trebuie să greșeze mereu motorul uman, ca să obțină — păstrînd proporțiile — rezultate maxime. E ceea ce au făcut și fac un Uwe Seeler, un Jakie Charlton, un Banișevschi și mulți alții, care, nefiind tehnicieni iluștri, izbutesc deseori rezultate pe măsura «aleșilor».

Constantin (8) nu mai urmărește foarfeca lui Greavu. El a și «plecat», anticipînd desfășurarea fazei.

Pornind de la Mîndru

Fotografia din dreapta îl înfățișează pe Mîndru în timpul jocului cu Dinamo București (0—0). De altfel, Mîndru a fost creditat cu nota cea mai bună în acel meci.

Deci, «bătrînul» Mîndru a găsit resurse pentru a fi «cel mai bun din 22», după ce echipa lui trecuse prin depresiunea colectivă de la Hunedoara, iar el însuși «acuzase» din plin intenția antrenorilor de a-l elimina din lot.

Acel «8» acordat lui Mîndru în meciul cu Dinamo — și care e notă confirmată de mulți alții — ridică două probleme:

1. **Problema pripelii unora dintre antrenorii noștri atunci cînd e vorba de «spectaculoase» scoateri din lot. Iar de cele mai multe ori, acești antrenori, pripiți cînd e vorba de promovarea «bătrînilor» în categoria pensionarilor, se remarcă și prin amînări infinite atunci cînd e vorba de promovarea reală a tinerilor.**

Cazul lui Mîndru nu este izolat. Numeroși jucători au încheiat prea devreme o «carieră» pentru rațiuni nu întotdeauna argumentabile. Renunțind să mai amintesc recentele «pripeli» de la Progresul, îmi amintesc de cazul lui Zavoda II, care ar fi putut să joace cu egal succes, cel puțin pînă la vîrsta lui Djalma Santos.

De cele mai multe ori, jucătorii noștri «bătrîni» sînt la discreția criteriului superficial al comparației mecanice cu calitățile de bază ale tinerilor, fără să se țină seama de faptul că ei dețin uneori «secrete de fabricație» pe care simpla vigoare tinerească nu le poate înlocui.

Departe de noi gîndul de a pleda pentru creșterea mediei de vîrstă a echipelor noastre. Dimpotrivă! Avem convingerea că menținerea unui «bătrîn» sau doi în echipă asigură posibilități de promovare sporite pentru tineri. Iar cota parte de efort pe care tînărul ar depune-o în această situație ar fi și un excelent mijloc educativ, bineînțeles, dacă s-ar ajunge la acest lucru din convingere. Igna, Țîrlea, Jurcă, Mețcas și nu numai ei au crescut în primul rînd pentru că au gravitat în jurul lui Petschowschi, avînd, poate, uneori, conștiința — iluzorie, desigur — a propriei lor generozități.

2. **A doua problemă privește neacordarea cupei pentru cel mai bun jucător al cuplajului bucureștean.**

Această neacordare mi se pare o măsură excesivă. La instituirea trofeului s-a avut în vedere — bineînțeles — superlativul relativ. În acest caz, dacă Voinea e mai bun decît Lupescu, trofeul i se atribuie. Desigur că am fi fericiți ca la discutarea atribuirii trofeului să se pornească «de la Facchetti în sus». Dar atunci intrăm în zona superlativului absolut.

Am aflat că comisia a fost pe punctul de a atribui prima cupă portarului Mîndru, dar că a trebuit să se supună unui viguros **veto** din partea lui Mircea David. Această împrejurare confirmă ideea că, de fapt, regulamentul ar fi trebuit să cuprindă și clauza neacordării «sub un anumit nivel». În lipsa ei, însă, cupa ar fi trebuit să fie atribuită.

Chiar dacă în cuplajul bucureștean s-ar fi notat 43 de jucători cu 4, al 44-lea, deci cel cu 5, ar fi avut dreptul la premiu. Pentru că rigorile regulamentare pot fi și ele un mijloc de educație.

În fotografia de jos, o fază din «vedeta» primului cuplaj bucureștean al sezonului oficial: Dinamo București—Progresul 0—0... De la stînga la dreapta: Adr. Constantinescu, Dumitrache (parțial mascat), Stoenescu și Țarălungă în urmărirea balonului.

FOTBAL ETAPA A V-a ÎN IMAGIN

GOLUL LUI TĂTARU II

«Gigi» Tătaru, fratele internaționalului, înscrie primul său gol oficial pentru Steaua, în jocul cu Steagul roșu (2—0). Revista SPORT are plăcerea să consemneze evenimentul, ca una care a prezentat «în premieră» cuplul «fraților Tătaru» acum șase ani, cînd micul «Gigi» era doar fratele lui Nae.

Jucător de talent, tînărul Tătaru are un plus de... slalom față de fratele său, care era un maestru al liniei drepte.

Înzestrat cu o tehnică frumoasă, «Gigi» Tătaru poate aspira la postul de titular în echipa fratelui său. Cu condiția ca fotografia pe care i-o dăruim să fie un stimulent pentru noi și noi acumulări. **(Foto: AUREL NEAGU)**

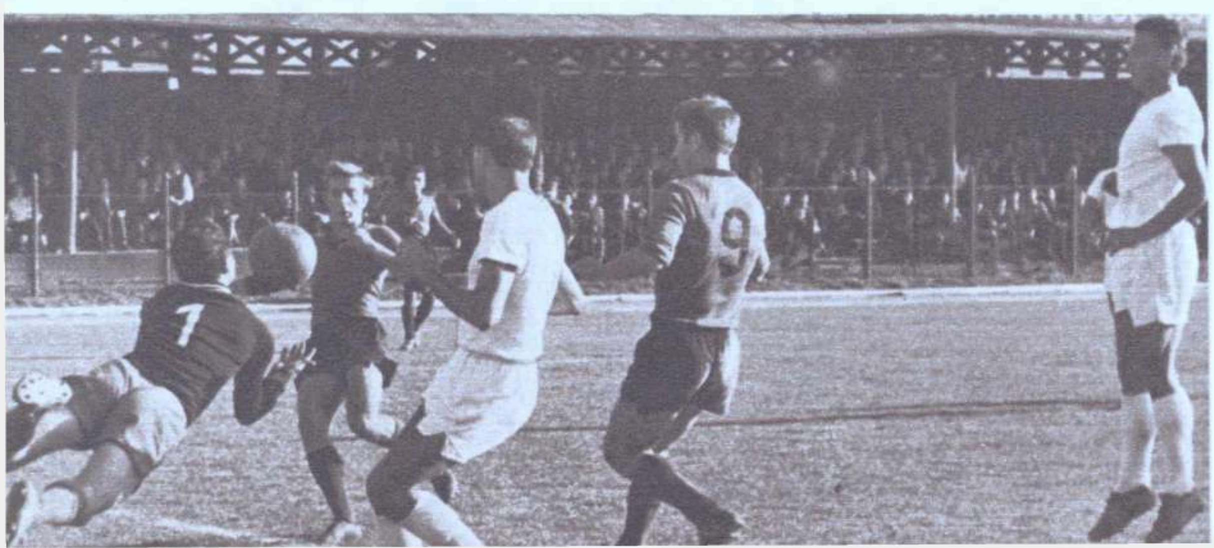
DINAMO AȘTEAPTĂ...

Plasată în imediata apropiere a perechii de lideri, Dinamo București așteaptă momentul sprintului, dar pînă atunci trebuie să treacă de obstacolul brașovean.

Luind un start sub așteptări provocat de nedefinitivarea liniei de atac, dinamoviștii și-au normalizat — întrucîtva — golaverajul prin cele trei goluri inscrise în poarta băcăoanilor.

În fotografia fotoreporterului **V. Bageac**, o fază din meciul Dinamo București-Dinamo Bacău. Recenta achiziție băcăoană David «acuză» inferioritatea numerică în fața perechii Stoenescu (în stînga) și Ghergheli.

JIUL, ACHIM ȘI... UȚU

Cîteva confirmări în meciul de la Petroșani: Jiul—Farul 1—0.

În primul rînd, Jiul începe să revină pe linia de plutire viguroasă din campionatul trecut.

În al doilea rînd, necunoscutul — pînă ieri — Achim confirmă părerea bună a antrenorului său despre el, punctînd prin subtilitate și vivacitate.

În sfîrșit, Uțu, portarul care părea sfîrșit, confirmă cele cîteva sclipiri ale anului trecut, printr-un joc din ce în ce mai constant, care a culminat cu acel 10 obținut în meciul cu Jiul. În fotografie: Uțu, Achim, Tîlvescu, Libardi și Koszka (de la stînga la dreapta). Foto: **AUREL**

Paginile de fotbal:
IOAN CHIRILĂ

Badea s-a confundat cîndva cu «gîndirea» Petrolului. Va rămîne si de acum încolo?

PETROLUL ÎN PREAJMA MARELUI EXAMEN DE LA ZAGREB

Deci, Petrolul ia un nou start într-o cupă europeană. După «tripticul» onorabil cu celebra campioană a Angliei — Liverpool — a urmat refluxul campionatului trecut, care ne-a prezentat umbra echipei 1965/66. Petrolul era la răspîntie.

Startul în actualul campionat a purtat amprenta frămîntărilor pentru reconstruirea echipei. Cele două înfrîngeri la limită — 0—1 cu Dinamo și 0—1 cu Farul — evitabile de altfel, au pus cu și mai multă stringență problema cristalizării unei noi formații. Ploieștenii au pornit la drum, pentru învingerea dificultăților. Dar ele persistă. Consacrații echipei lui Oană — Dridea, Badea, Dragomir — își revin greu în formă. Din fericire pentru Petrolul, Ionescu, stoperul, joacă peste așteptări, Grozea manifestă un aplomb așteptat — de altfel — prin titularizare, Oprișan redevine, pas cu pas, marea speranță de odinioară, iar Roman se anunță ca un început de soluție pentru lichidarea duelului steril Dridea II—Moldoveanu. Dacă mai adăugăm optimismul antrenorilor ploieșteni față de viitorul tînărului Mereuță (un bun tehnician la mijlocul terenului) se pare că înseninarea este mai mult decît o metaforă de circumstanță.

Dintr-o echipă cu 11 titulari, Petrolul începe să fie o echipă cu ...lot.Să nu uităm că numele mai sus-citate se pot completa cu Juhas și, mai ales, cu Dincuță, care nu și-a spus ultimul cuvînt.

•

Petrolul încearcă formula ideală. Deocamdată, această formulă depinde de revenirea «vîrfurilor» sale. În mod paradoxal, se așteaptă un plus de formă din partea lor și nu din partea tinerilor. Oricum, din această emulație posibilă «bătrîni»-tineri, Petrolul nu are decît de cîștigat.

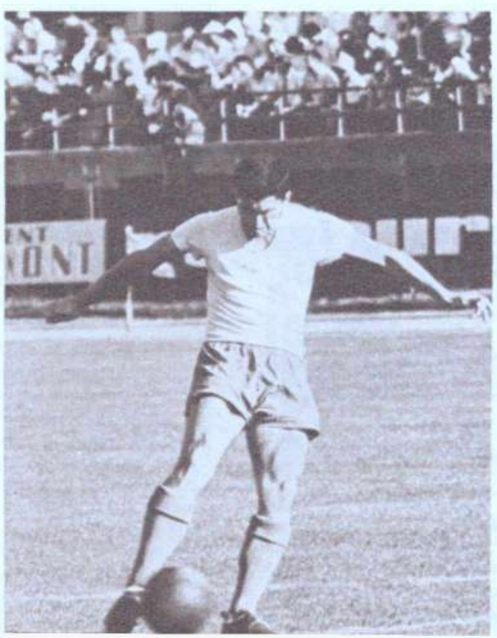
•

Zagrebul e, fără îndoială, un mare examen. Dinamo Zagreb este una din echipele europene de clasă, iar recenții lauri cuceriți în dubla finală cu Leeds ne scutesc de orice comentariu. Și totuși, un Petrolul în zi plină ar putea să ne reprezinte onorabil în fața echipei lui Zambata, în orașullui Zambata, acolo unde puternicul Leeds United a cedat fără drept de apel.

Dar pentru asta, Dridea, Badea și Dragomir — în primul rînd ei — trebuie să joace așa cum au jucat acum un an și ceva.

Oprișan, un extrem care a «pedalat» în gol un timp, dar care trebuie să recupereze.

Dridea redivivus? Toți ploieștenii speră...

Foto: Paul ROMOȘAN

Prietenii...

Mica noastră poveste are trei momente. Ascultați-le...

Momentul I: pe peronul gării din Istanbul. Expresul de Sofia nu ține seamă de tabieturi. El sosește odată cu zorile la Istanbul. Așa că Turgay, vestitul și vechiul portar al echipei de fotbal a Turciei și invitatul său, Iașin — scutit de orice recomandări-au făcut apel astăzi la ceasurile deșteptătoare spre a fi pe peronul gării înainte cu mult de ora șase. Din unul din vagoane coboară Nunweiller III și Pîrcălab, sosiți la festivalul cunoscutului internațional turc. Grăbite, dar calde, strîngeri de mînă, o veritabilă explozie de bucurie a lui Turgay că oaspeții i-au sosit totuși la vreme. Un taxi îi poartă pe cei patru spre «Hotel Hilton», cel mai modern și mai mare hotel al Istanbulului.

Momentul II: cel mai aplaudat tur de onoare: Nelăsînd loc nici pentru un pol, sportivii Istanbulului au luat cu asalt tribunele stadionului «Mithat Pașa» spre a-l sărbători pe jucătorul cu cea mai mare fidelitate pentru culorile clubului său, Galatasaray, unde a jucat două decenii, pe Turgay care, astă seară, îmbracă pentru ultima oară de își cunoscutul lui tricou galben de portar. Mi-au spus-o nu unul ci zeci dintre cunoscuții din Istanbul că în acea seară mulți dintre bărbați s-au dovedit destul de slabi de înger, lăsînd lacrimile să le curgă șiroaie pe obraz în clipa cînd sărbătoritul — care nu avea nici el ochii uscați — a predat tricoul tînărului său succesor. Erau momentele emoției și ale tăcerii. Le-au urmat curînd clipele aplauzelor și uralelor. Punctul maxim l-a atins acel tur de onoare dăruit lui Turgay de cei trei invitați de onoare: Iașin, Nunweiller III, Pîrcălab. Strigătele de «Bravo Iașin, bravo Nunweiller, bravo Pîrcălab» nu s-au oprit decît în momentul cînd cei trei au depus prețioasa povară la centrul terenului și, îmbrățișîndu-l pe sărbătorit, i-au oferit buchete de flori și insignele cluburilor lor; Dinamo Moscova și Dinamo București. În acele clipe, de revărsare a admirației și prețuirii din tribune, s-a născut pe stadionul «Mithat Pașa» o adevărată prietenie. Dovada ni se oferea nu cu multe zile după aceea...

Nunweiller III, Turgay, Pîrcălab și Iașin, împreună, la Istanbul.

Momentul III: terasa «Hotelului Plazza.» Zăpușeala, care îți transformă în cîteva clipe cămașa, chiar și din cea mai fină țesătură, într-un acoperămînt lipicios, greu de suportat, are totuși un inamic la Istanbul: briza trimisă de mare, care își face răcoritoarea apariție din cînd în cînd, nu așa de des cît ai dori-o, dar totdeauna în momentul cînd ești gata să abandonezi, printr-o goană sub duș, sub atacurile căldurii. La «Hotelul Plazza» există un loc, o terasă aproape îngropată în verdeață, unde răcoarea este aproape permanentă. Mai vechii jucători dinamoviști cunoșteau această poziție tactică, din trecute călătorii la Istanbul, și au vîndut imediat secretul și novicilor; aici a apărut, a doua zi după sosirea noastră, Turgay. L-am găsit neschimbat. Tot cu calmul care l-a ajutat să rămînă două decenii un portar renumit; tot cu politețea și zîmbetul care l-au făcut stimat de coechipieri și adversari; tot mereu atent la ceea ce i se solicită, gata să răspundă la orice întrebare, așa cum l-am știut dintotdeauna noi, ziariștii. Întîlnirea cu Nunweiller și Pîrcălab a avut cu adevărat accentele unei sincere amiciții. Primele întrebări ale lui Turgay au fost pentru membrii familiilor amicilor lui și, cu precădere, pentru Pîrcălab-junior. Apoi el a cerut antrenorului Traian Ionescu permisiunea de a-și invita prietenii în oraș. «La 6,30 vom fi înapoi. Știu ce înseamnă ajunul de meci» — a spus Turgay la plecare și, adevărat, la ora fixată cei trei au apărut pe ușa hotelului. (Pîrcălab îmi povestea că Turgay era tot timpul cu ochii pe ceas și, cu 15 minute înainte de 6,30 a sunat pornirea spre hotel din holul apartamentului său unde-i invitase pe jucătorii noștri). La plecare l-am auzit pe cel ce va deveni antrenorul reprezentativei Turciei, spunînd lui Nunweiller și Pîrcălab: «Atîta timp cît Turgay trăiește, nu aveți voie să treceți pe la Istanbul fără să-l vedeți. Îi faceți cea mai mare bucurie. Ca aceea din dimineața cînd ați coborît din tren. Prietenia mea vă aparține. Întreagă.»

Nici cei doi români nu-l uită pe amicul lor. Cînd megafoanele din marele hol al aerogării din Istanbul invitau pasagerii cursei TAROM la avion, ei puneau în cutia de poștă o ilustrată cu aceste cuvinte «Și noi te așteptăm la București cu sinceră prietenie — Nelu și Ion...»

HANDBAL

Goran, Oţelea, Gruia şi Iacob în luptă cu atacanţii de la Dukla Praga. (Fază din finala Turneului internaţional de la Budapesta. Steaua Bucureşti—Dukla Praga 23—21).

STEAUA gata pentru C.C.E.

Handbaliştii de la Steaua au început campionatul purtînd pe umeri răspunderea grea a titlului de campioni. Echipă serioasă, care, alături de Dinamo Bucureşti, onorează şcoala handbalului românesc. Steaua va participa anul acesta pentru prima dată în Cupa campionilor europeni. Despre pregătirile făcute de sportivii militari în vederea evoluţiilor din cadrul campionatului şi C.C.E. am discutat cu maestrul emerit al sportului Cornel Oţelea, căpitanul echipei.

— Cînd au fost reluate antrenamentele echipei?

— De fapt, nici n-au fost întrerupte — ne-a răspuns Cornel Oţelea. După ce am reuşit să cucerim titlul de campioni republicani, lotul nostru a început pregătirile pentru turneul întreprins în Elveţia, între 2 şi 15 iulie. Rezultatele partidelor din Elveţia (am jucat cu B.S.V. Berna, Grasshoppers Zürich şi o echipă din R.F.G.) au fost foarte încurajatoare pentru noi. Am cîştigat de fiecare dată, deşi oboseala din ultimele meciuri susţinute în campionat nu trecuse încă.

— A fost, cum s-ar spune, o primă «încălzire» pentru viitoarele întîlniri internaţionale din cadrul C.C.E....

— Da. Prima, dar nu şi ultima. După cum ştiţi, am participat apoi la Campionatele sportive ale armatelor prietene, care au avut loc anul acesta la Budapesta. De data aceasta, forţa echipei noastre a fost pusă la grea încercare. Este cunoscut faptul că Dukla Praga, Ţ.S.K.A. Moscova, Vorwarts Berlin şi Honved Budapesta au în formaţiile lor foarte mulţi jucători valoroşi care au participat la «mondiale». Singura noastră întîlnire mai uşoară, din cadrul turneului de la Budapesta, a fost cea susţinută în compania handbaliştilor bulgari de la Ţ.D.N.A. Sofia.

— Şi cea mai dificilă?

— Veşnicii noştri rivali, sportivii cehoslovaci, cu care ne-am întîlnit în finală, ne-au fluturat din nou prin faţa ochilor spectrul înfrîngerii. Dar numai în prima repriză. În cea de a doua nu ne-au mai putut bara drumul spre victorie. Îmi amintesc, a fost o partidă extraordinară. Aproape ca o finală de campionat mondial. Cehii jucau cu Skarvan în poartă, avîndu-i în atac pe Douda, Havlik, Mareş, Razek şi Beneş — componenţi ai echipei campioane mondiale, iar noi cu Gruia, Iacob, Goran, Popescu şi ceilalţi. Douda şi colegii săi ne-au luat tare de la început şi, la un moment dat, ne-am trezit conduşi cu 8 — 2, apoi cu 10 — 4! Ne-am revenit, însă, şi la pauză ne-am apropiat la două puncte de ei: 10 — 12. Repriza a doua a fost a noastră. Am pus stăpînire pe joc şi, înscriind punct după punct, am cîştigat cu 23 — 21! Vă spun sincer că scorul putea fi chiar mai mare, în favoarea noastră, dacă în ultimele minute nu ratam cîteva ocazii clare pe contra-atac.

— Numărul mare de goluri înscrise presupune că s-a jucat deschis. Aşa a fost?

— Da. Noi, cu gîndul la C.C.E., ne-am propus de la început să jucăm deschis. Doream să verificăm, în compania unor adversari puternici, forţa de atac a echipei noastre. Aşa am jucat şi cu Ţ.S.K.A. Moscova şi cu Vorwarts Berlin şi cu Honved Budapesta. Am prins cu toţii o formă bună şi totul ne-a mers bine. Consider că turneul de la Budapesta a fost cea mai utilă verificare a echipei. Nu uitaţi că Dukla Praga este şi finalista ultimei ediţii a C.C.E.

— Ce noutăţi prezintă formaţia Stelei în actualul campionat?

— Vă referiţi la sportivii din lotul nostru sau la... noutăţile tehnico-tactice?

— Şi la una şi la cealaltă.

— În general, lotul nostru este cel cunoscut de anul trecut. O singură «noutate»: în atac, alături de Gheorghe Gruia va juca şi fratele acestuia, Viorel, transferat la noi de la Ştiinţa Petroşani; ca statură nu prea se deosebesc unul de celălalt. În privinţa ideilor noi de tehnică şi tactică, prefer să nu vă spun nimic. Acestea sînt micile noastre secrete, pe care sperăm să le valorificăm din plin în campionat, dar mai ales în C.C.E.

Cornel Oţelea, căpitanul echipei Steaua, la antrenament. Forţa şi precizia şuturilor la poartă se obţin şi se păstrează prin zeci şi zeci de aruncări, după cum se poate vedea, unele chiar foarte spectaculoase.

Poşta redacţiei

DANA ANCA — Blaj. Fotbalistul Dorin Barbu de la Universitatea Cluj s-a născut la 22 octombrie 1946, în comuna Vîrtopu, raionul Corabia, regiunea Oltenia. În echipa studenţilor clujeni a fost legitimat la 18 septembrie 1965. Înainte de această dată a jucat la Metalurgistul Cugir.

ION DRĂGAN — Hunedoara. Boxerul de categorie grea Mihai Gheorghioni nu a reuşit niciodată să cucerească titlul de campion al ţării. A luptat, însă, de mai multe ori în finale fiind învins de principalul său rival, Vasile Mariuţan. În prezent, titlul la «grea» este deţinut de Ion Alexe (Dinamo Bucureşti).

STAN AIOANEI — Suceava. 1) Singurele ţări care nu au lipsit de la nici o ediţie a Jocurilor Olimpice moderne sînt Grecia, S.U.A., Anglia şi Australia. 2) Este cunoscut şi un asemenea caz unic. La ediţia din 1904 a J.O. boxerul american O.L. Kirk a reuşit să cucerească două medalii olimpice de aur: la categoriile cocoş şi pană.

DUMITRU IONESCU — Constanţa. Meciul de fotbal disputat între reprezentativele României şi Cehoslovaciei, la 14 iunie 1953, la Praga, a luat sfîrşit cu scorul de 2—0 (0—0) în favoarea gazdelor. Golurile au fost înscrise de Pazitky (min. 54) şi Vlk (min. 69). Iată formaţia noastră: Voinescu—Băcuţ I, Farmati—Călinoiu, Apolzan, Serfözö—Paraschiva, Nicuşor, Vaczi, Petschovschi, Filoti.

A.I. STOIAN — Bucureşti. Iată jucătorii echipei de baschet a S.U.A., care au cîştigat titlul de campioni olimpici la Tokio: J. Barnes (2,03 m), W. Bradley (1,96), L. Brown (1,78), J. Caldwell (1,96), M. Counts (2,13), R. Davies (1,86), W. Hazzard (1,91), L. Jackson (2,06), J. McCaffrey (1,98), J. Mullins (1,93), J. Shipp (1,98), G. Wilson (2,03).

AURELIA ŞERBAN — Galaţi. 1) Atleta Mihaela Peneş a împlinit nu de mult 20 de ani. Mai precis la 22 iulie. 2) Fotbalistul Ilie Greavu, de la clubul Rapid Bucureşti, s-a născut la 19 iulie 1937, la Sibiu. Are 1,65 m înălţime şi în jur de 68 kg.

GEORGE IACOB — Piatra Neamţ. 1) Iată echipele masculine care au cîştigat titlul de campioane la handbal în 7, la cele şase ediţii ale «mondialelor» disputate pînă acum: 1938 — **Germania, 1954 — Suedia, 1958 — Suedia, 1961 — România, 1964 — România, 1967 — Cehoslovacia.** 2) Care a fost primul record olimpic la 100 m bărbaţi? Bineînţeles, cel de la prima ediţie (1896) realizat de Thomas Burke

DINAMO-RULMENTUL BÎRLAD 11-6. Mijlocaşul la grămadă Mircea Leonte (D) va fi stopat de înaintaşul Bănceanu (R).

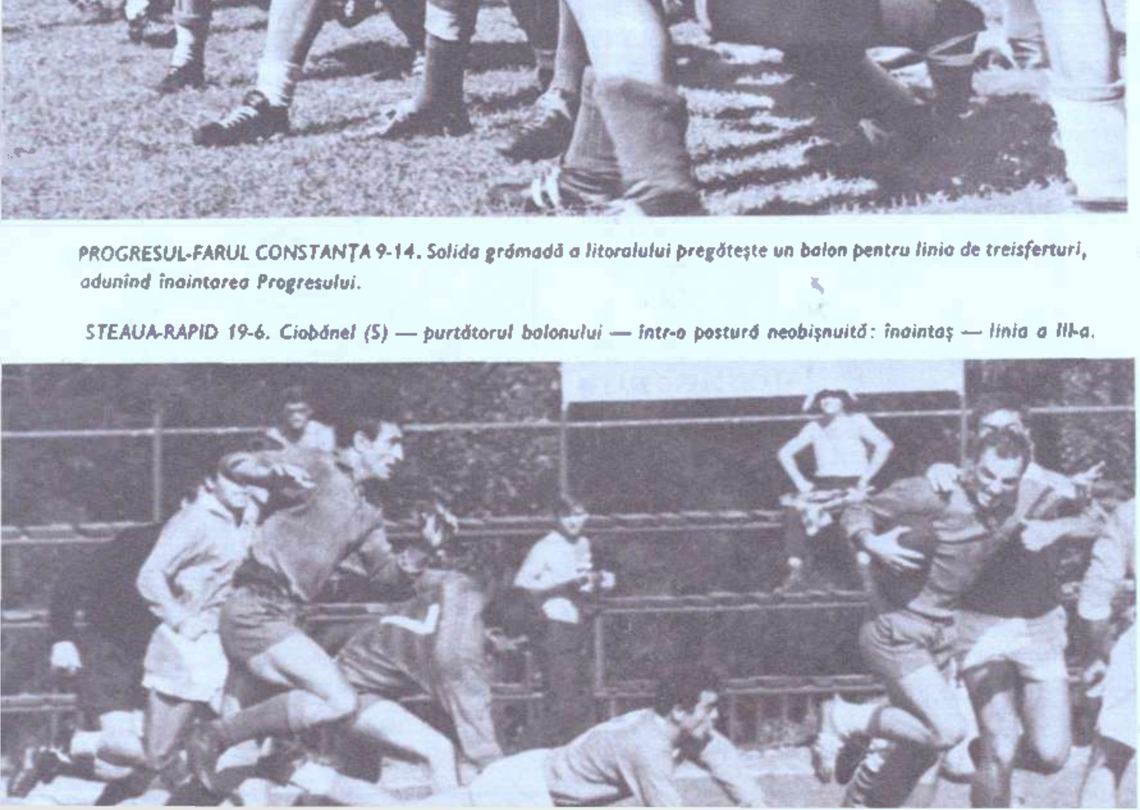

ÎŞI VA REALIZA DINAMO ŞI CEL DE-AL II-lea OBIECTIV?

PROGRESUL-FARUL CONSTANŢA 9-14. Solida grămadă a litoralului pregăteşte un balon pentru linia de treisferturi, adunînd înaintarea Progresului.

STEAUA-RAPID 19-6. Ciobănel (S) — purtătorul balonului — într-o postură neobişnuită: înaintaş — linia a III-a.

S-a dat acum plecarea în partea a doua a celei mai lungi curse rugbistice — adevărat criteriu al valorii şi regularităţii — campionatul naţional. O plecare întîrziată cu o săptămînă **(nejustificat)**, în care favoriţii **Griviţa Roşie** şi **Dinamo** au luat din nou un **start lansat**, pentru a se menţine **cap-cap** în frunte. Toţi ceilalţi 10 concurenţi au **galopat** mai demult pe parcurs şi, fireşte, sînt acum distanţaţi. Asistăm, aşadar, de fapt, la **două curse separate**.

Prima, «în doi», între superprotagoniştii bucureşteni Griviţa Roşie (campioana 1966) şi Dinamo (campioana 1965). Cei doi adversari — valoroşi — şi-au «executat» prompt adversarii întîlniţi în retur, deşi au jucat prudent, cu gîndul unul la altul, sub obsesia confruntării directe care se va produce chiar în etapa de duminică, a XV-a, decisivă (abia apoi vom intra în linia dreaptă a campionatului), învingătorul putîndu-se desprinde, în mod normal, în cîştigător. Doar un **cronometru** egal ar mai putea amîna deznodămîntul aşteptat, el depinzînd atunci şi de **trena** celorlaţi zece. Dar noi am vrea — aşa ar fi mai frumos, mai sportiv — ca cel mai bun să învingă şi pînă la **potou** să menţină tempoul, fără nici un **galop** superflu.

La cea de a doua cursă — separată, doar cu indirecte implicaţii asupra primei — iau parte toţi ceilalţi zece concurenţi, plutonul urmăritor fiind condus însă autoritar de Steaua. În urmărirea sa aflîndu-se, deocamdată, «provincialii» Farul din Constanţa şi Politehnica din Iaşi. Cine va învinge în această a doua cursă, şi ea cu destule necunoscute? Care va fi **cronometrul** final al Stelei? Care dintre **hergheliile** din ţară se va dovedi cea mai bună? Cum va ţine pasul cu plutonul Rulmentul Bîrlad, reprezentanta celei mai importante pepiniere a rugbiului românesc, care a cedat din nou în acest retur alte cinci elemente? Care vor fi, în final, cei doi descalificaţi? Iată atîtea întrebări interesante care aşteaptă răspuns de la această **a doua cursă** a campionatului. Dar, să revenim la prima...

Duminică, o dată cu partida Griviţa Roşie-Dinamo, vom cunoaşte răspunsul la cele cîteva semne de întrebare care pasionează anul acesta, mai mult ca oricînd, mica lume a balonului oval. **Cine va fi campioană?** (Acum, Dinamo are 37 de puncte, dar un joc mai mult, iar Griviţa 35 de puncte şi un joc restant cu Politehnica Iaşi, la Iaşi).

Lucrul va depinde în mare măsură, credem, de deznodămîntul bătăliei din margine dintre consacratul Radu Demian şi ambiţiosul Ţuţuianu, ca şi de aportul de fel neglijabil al secunzilor; de duelul la talonaj dintre «bătrînul» Paul Iordăchescu şi mai tînărul său rival Onuţiu; de modul în care vor şti griviţenii să-l anihileze pe Răşcanu, cel mai bun **înaintaş—winger** din ţară la ora actuală; de maniera în care se vor impune perechile de centri, la fel de bune de ambele părţi; de felul în care vor acţiona mijlocaşii etc. În ansamblu, o uşoară superioritate de partea Griviţei pe înaintare, compensată de o mai bună sudură şi valoare de ansamblu a liniei de atac dinamoviste.

În orice caz, de rezolvarea problemelor de mai sus va depinde soarta partidei şi, gîndim noi, a întregului campionat.

Desigur, învingătorul e greu de anticipat. Pentru noi, cîştigătoarea ultimei ediţii a «Cupei campionilor europeni» — cu cel mai complet şi spectaculos joc — rămîne însă favorită. Dar cîte pronosticuri nu sînt infirmate în sport? Într-asta constă, de fapt, farmecul întrecerii sportive.

Spuneam, acum cîteva luni, într-un articol publicat în revista noastră nr. 8, că Dinamo are două obiective: **cîştigarea «Cupei campionilor europeni»**

OGLINDA... LICHIDĂ

Din albumul de fotografii pe care fotoreporterul ION MIHĂICĂ îl pregătește în prezent am ales această imagine interesantă. Siluetele fotbaliștilor care se îndreaptă spre teren se zăresc în oglinda... lichidă a pistei de atletism inundate. Mic obstacol pentru o pasiune atît de mare...

MAGAZIN sportiv

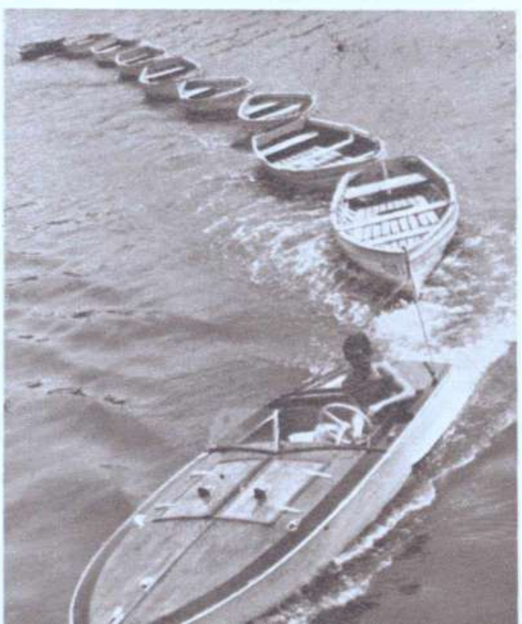

TATĂL, FIUL ȘI MINGEA

Deși nu a învățat încă să-l pronunțe bine pe «r», micuțului Orlando i se prevestește o frumoasă carieră fotbalistică. De altfel, a și început antrenamentele. Primul profesor îi este chiar tatăl său, fotbalistul CORNEL PAVLOVICI de la A.S.A. Tg. Mureș. Iată-i în imagine pe cei doi sportivi, împreună cu marea lor dragoste — mingea.

VINE TOAMNA!

Cînd vedeți un asemenea șir indian pe lacul Herăstrău sau pe cel din Grădina Cișmigiu, grăbiți-vă să închiriați o barcă pentru o ultimă plimbare. Sosește toamna cu ploi și vînt, iar ambarcațiunile sînt duse la adăpost și păstrate pentru sezonul viitor.

DOI RIVALI ...PRIETENI

Cu prilejul întîlnirii amicale de atletism dintre Franța și Uniunea Sovietică atletul JACQUES PANI a realizat un nou record francez la săritura în lungime: 8,02 m. Vechiul record aparținuse compatriotului său Jean Cochard. În ciuda acestui rezultat bun, el nu a putut cîștiga duelul cu rivalul și prietenul său sovieticul TER OVANESSIAN care a cucerit primul loc în concurs cu o săritură de 8,05 m.

În imaginea din dreapta cei doi prieteni... rivali: Ter Ovanessian (stînga) și Jacques Pani.

ȘTIAȚI CĂ...

...recordul mondial la tragerea cu arcul, stil liber, este de 857,1 m și-i aparține americanului Don Lamore, care a realizat această performanță cu un arc din fibre de sticlă, la Lancaster, în Pennsylvania, la 22 august 1958?

Totuși, cea mai mare distanță parcursă vreodată de o săgeată este de 888 metri. Autorul acestei trageri, cu adevărat excepționale, este sultanul Selim III-lea (1761—1808), care în anul 1798, la un concurs de tragere al spahiilor, pe un cîmp de lîngă Istanbul, a realizat această performanță înregistrată de istorie.

*

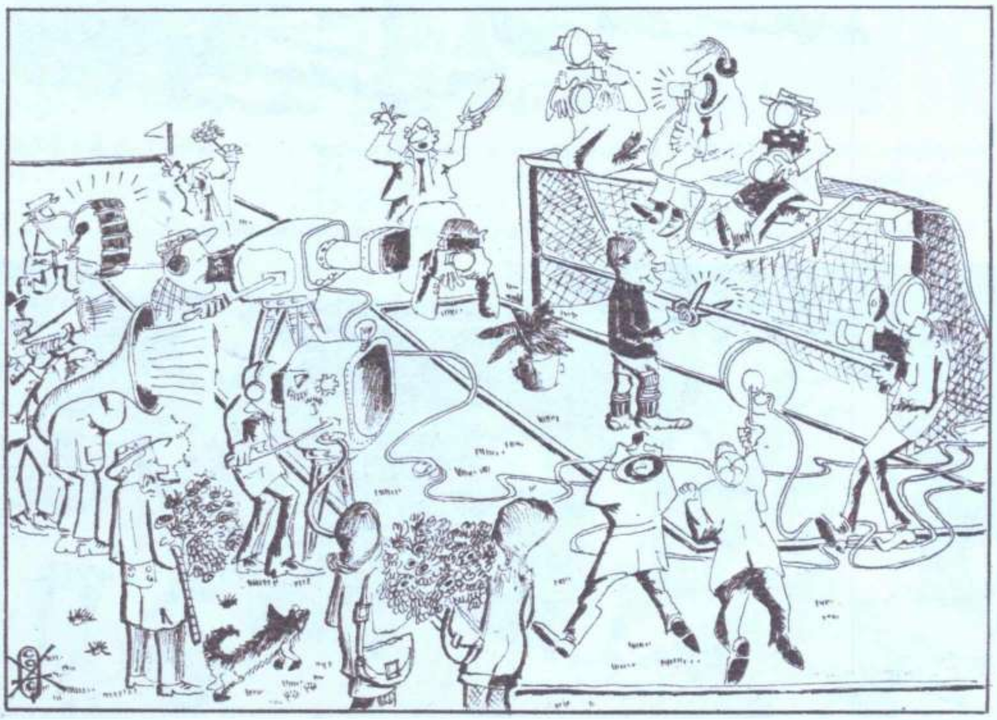
...cunoscuta atletă cehoslovacă Dana Zatopkova deține un record unic în felul lui? În ziua de 1 iunie 1958, cînd a stabilit pe stadionul din Praga un nou record mondial la aruncarea suliței cu 55,73 m, ea avea vîrsta de 35 de ani și 255 zile (născută la 19 septembrie 1922), devenind astfel cea mai «bătrînă» recordmenă a lumii.

*

...Joseph Louis Barrow, cunoscut în întreaga lume sportivă sub numele de Joe Louis, a avut cea mai lungă «domnie» în box? El a fost campion mondial la toate categoriile timp de 11 ani, 8 luni și 8 zile, de la 22 iunie 1937, cînd a cîștigat la Chicago titlul de la James (Jimmy) Braddock prin k.o. tehnic în repriza 8-a, pînă la 1 martie 1949, cînd s-a retras de pe ring. În această perioadă el și-a apărat cu succes titlul de 25 ori. Trebuie menționat că acest record de durată nu a fost întrecut de nici un alt boxer la nici o categorie.

...Cel mai tînăr campion mondial la categoria grea a fost Floyd Patterson (născut la 4 ianuarie 1935)? În ziua de 30 noiembrie 1956, cînd l-a învins la Chicago pe Archie Moore prin k.o. tehnic în repriza a 5-a, el avea 21 de ani și 331 de zile.

...Primul meci pentru titlul mondial la categoria grea, disputat cu mănuși, în reprize a trei minute, a fost acela între John L. Sullivan (1858—1918) și James (Gentleman Jim) Corbett (1866—1933)? Meciul a avut loc la 7 septembrie 1892 la New Orleans și a fost cîștigat de Corbett prin k.o. în repriza a 21-a.

SCHI PE APĂ

Campionatele Uniunii Sovietice la schi pe apă au avut loc la baza nautică Dinamo, din Moscova. Cel mai bun rezultat al competiției l-a obținut Galina Litvinova (în fotografie), care a obținut titlul de campioană absolută. Ea a cîștigat întrecerile de slalom cu unul și două schiuri. Curajoasa campioană este membră a clubului Aurora din Dubna.

UN ZÎMBET PENTRU ADMIRATORI

Cea mai tînără performeră la gimnastică este NATALIA KUCINSKAIA (18 ani), titulară în reprezentativa Uniunii Sovietice. La ultima ediție a campionatelor europene, Natalia a cucerit două medalii de argint, la sol și la bîrnă, fiind întrecută numai de Vera Ceaslavska (Cehoslovacia), care a cîștigat toate titlurile. Iat-o pe Kucinskaia adresînd un zîmbet numeroșilor săi admiratori.

CAMPIONII MONDIALI AI ARCAȘILOR

Tirul cu arcul, un sport mai puțin cunoscut la noi, se bucură de o mare popularitate în alte țări. Campionatele mondiale ale trăgătorilor cu arcul prilejuiesc dispute pasionante. În imaginea alăturată vă prezentăm doi dintre participanții la ultima ediție a «mondialelor», care a avut loc la Amersfoort, în Olanda: poloneza **MARIA MACZYNSKA** și indianul american **RAY ROGERS**, care, după 5 zile de concurs, au devenit campioni mondiali ai arcașilor.

DEPOSEDAT DE TITLU

În cadrul campaniei ce se duce în toate țările împotriva dopingului, măsurile ce se iau sînt dintre cele mai drastice. De curînd, biroul Federației franceze de ciclism, reunit într-o ședință extraordinară la Amsterdam, a hotărît să-i retragă ciclistului **DESIRE LETORT** titlul de campion al Franței, pe care acesta l-a cîștigat nu de mult. Motivul: medicii au constatat că Letort a folosit «stimulenți» farmaceutici în timpul întrecerilor. Desire contestă; să vedem cum se va solda conflictul.

MAGNIFICUL BAMBUCK

Atletul francez de culoare ROGER BAMBUK a fost, fără îndoială, cel mai bun sprinter mondial al sezonului. El nu a cunoscut înfrîngerea nici în cursele susținute în Europa și nici în cele din America, unde a concurat cu prilejul întîlnirii atletice dintre cele două continente.

Iată-l pe Bambuk, la Montreal, ultimul schimb în proba de 4x100 m. Este momentul în care primește ștafeta de la colegul său de echipă, Piquemal, și «zboară» spre victorie

DE PRETUTINDENI

● După cum scrie ziarul «L'Equipe», anul 1967 a fost, pentru natație, anul recordurilor mondiale. Pînă în prezent au fost corectate 51 de recorduri mondiale față de numai 19 bătute anul trecut. Cel mai vechi record aparține sportivei australiene Dawn Fraser, în proba de 100 m liber cu 58,9. Rezistă de la 29 februarie 1964.

● Este cunoscut amatorilor de ciclism din țara noastră, că francezul Letort nu a mai fost recunoscut campion al țării sale deoarece la analiza antidoping s-a constatat că el a utilizat «stimulente farmaceutice». Supărați, suporterii lui Letort au tipărit cîteva sute de afișe, împotriva acestei măsuri, pe care le-au lipit noaptea pe pereții imobilului federației de ciclism.

● Echipa de fotbal din Chile, Colo-Colo, caută un nou director tehnic. Se spune că tratativele sînt foarte avansate cu fostul internațional cehoslovac Masopust.

● Federația italiană de fotbal a publicat numărul spectatorilor care au asistat la jocurile din campionatul trecut. Cel mai mare număr de spectatori a fost înregistrat la meciurile echipei F.C. Neapole: 1 285 540. În clasament urmează «interiștii» cu 732 204 spectatori.

● George Graham, centrul atacant de la Arsenal, a fost accidentat la tibie într-un meci de campionat. Totuși, conducerea clubului său, în loc să fie îngăduitoare cu el și să-i acorde un ajutor, i-a aplicat o amendă de 10 lire. De ce? Pentru că, conform contractului, Graham trebuie să joace cu apărători la tibie, și el nu a făcut acest lucru.

● Victoria unei familii într-un campionat mondial constituie un lucru puțin obișnuit într-o competiție sportivă de amploare. Și totuși, cei 4 frați cicliști Petersson care au alcătuit echipa Suediei în proba de 100 km contra-cronometru, au reușit în Olanda marea performanță de a cuceri tricourile cu «curcubeu». Cel mai mare dintre frați, Gosta, are 28 de ani și jumătate și a cîștigat anul trecut Turul Marocului, Sture are 25 de ani, Erik 23 și jumătate și Thomas 20 de ani. Nu se poate spune că frații Petersson n-au rulat ca în... familie.

A SCĂPAT UȘOR

Iată ce a mai rămas din «bolidul» cu numărul 82, pilotat de belgianul **PHILIPPE DE BARSY**, *unul dintre favoriții cursei de 24 de ore, desfășurată nu de mult în Belgia. Vă puteți imagina uimirea martorilor oculari ai accidentului, atunci cînd l-au văzut pe Barsy ieșind cu zîmbetul pe buze din această... armonică. Dar belgianul avea motive serioase să fie fericit: scăpase doar cu fractura unui braț!*

MOTOBAL

Întîlnirea internațională de motobal dintre echipa Dombai, campioană a Uniunii Sovietice, și formația Taifun, din Republica Federală a Germaniei, a atras pe stadionul din Cerkesk un public numeros. Necunoscut la noi, acest gen de întrecere sportivă pare a fi interesant. În fotografie, o fază de gol la poarta echipei germane. Scorul final (1—1) ne dovedește că nici cu motocicletele nu se pot înscrie prea multe puncte...

Medalia olimpică de argint primită în 1936, la Berlin, de Henri Rang.

Henri Rang

Henri Rang alături de prețiosul său partener de întrecere, celebrul cal Delphis.

PRIMUL SPORTIV ROMÂN MEDALIAT OLIMPIC

În ziarul «NEAMUL ROMÂNESC» din 27 iulie 1937, marele nostru istoric **NICOLAE IORGA** semnează articolul intitulat **«Călăreți români»**. Vă redăm cîteva pasaje.

«Ce întărire pentru sufletele noastre ale tuturora e o astfel de dovadă a unei vitejii, a unui dispreț de primejdie și sfidare a morții care înfruntă și cele mai grele crize morale ale acestui neam...

Dintr-o țară în alta, ca și aviatorii cu care ne mîndrim, călăreții români merg cu stegulețul nostru și, izbindind, îl ridică sus deasupra tuturor celorlalte.»

. . . .

Aceste cîteva rînduri, dintre puținele, referitoare la sport, așternute pe hîrtie de cărturarul cu renume mondial Nicolae Iorga, au fost inspirate autorului de succesele repurtate în Anglia de călăreții români Henri Rang și Felix Țopescu. La 23 iunie 1937, Henri Rang a cucerit, pe calul Delphis, «Cupa Challenge» de aur, instituită de regele George al V-lea, iar trei zile mai tîrziu, Felix Țopescu a reușit să cucerească trofeul «Daily Mail», ultima mare probă din concursul hipic, organizat cu prilejul sărbătorilor care au urmat după încoronarea regelui George al VI-lea, al Angliei. Frumoasa Cupă Challenge de aur a fost decernată lui Rang de însuși regele sărbătorit, care a ținut cu această ocazie să-l felicite pe învingător, exprimîndu-și admirația pentru modul categoric în care sportivul nostru și-a depășit adversarii.

HENRI RANG. Un nume de care este legată prima victorie românească, mai deosebită, la Jocurile Olimpice. Sportivul român, pe ale cărui buze zîmbetul optimist n-a dispărut decît o dată cu moartea sa tragică, în 1946, în urma unui accident de motocicletă. Călărețul care în numai 3 ani (1936—1938) și-a adjudecat nu mai puțin de 30 de mari victorii internaționale și peste 60 de succese în concursurile interne. Numele lui figurează înscris cu litere de aur în cărțile de onoare ale bazelor hipice din Düsseldorf, Varșovia și Paris, pentru primul loc pe care l-a cucerit în aceste centre în «Marele Premiu al învingătorilor»; la Aachen și Londra, pentru succesele sale în Campionatul de înălțime, la Roma, Berlin și în alte numeroase orașe în care simplul anunț de participare a valorosului călăreț român asigura, în numai cîteva ore, vînzarea integrală a biletelor pentru întreaga perioadă de disputare a întrecerilor.

În 1939, la 37 de ani, Henri Rang, abandonînd activitatea competițională, a fost întrebat de către un ziarist ce momente mai deosebite din viața sa pot fi subliniate într-o eventuală trecere în revistă a strălucitei sale cariere sportive. **«Îmi vine greu să fac o alegere** — i-a răspuns Rang. **Victoriile, și au fost multe, mi-au creat desigur numeroase momente plăcute, dar nici unul nu a fost într-atît de puternic încît să mă facă să simt fiorul, care mă electrocuta, mă paraliza, mă impresiona pînă la lacrimi, atunci cînd auzeam la sfîrșitul concursurilor anunțîndu-se țara, ROMANIA, drept locul de baștină al învingătorului. Și asta indiferent dacă era vorba de mine sau de un alt coleg de echipă».**

Acum, trecînd în revistă noianul de victorii care a încununat atît de strălucit cariera sportivă a vijeliosului Rang, sclipirile medaliei de argint cucerite de el la J.O. de la Berlin ne încălzesc sufletele. A fost una dintre cele mai discutate și aplaudate cuceriri sportive românești, la un pas de marele triumf spre care tindea ambiția nepotolită a acestui valoros călăreț. Atunci, în 1936, la Berlin, cu tot locul 2 pentru care întreaga presă a vremii nu mai contenea cu laudele, Rang, în loc să radieze de fericire, avea ochii înlăcrimați. Nu-l supăra atît insuccesul din fața călărețului german, locotenentul Kurt Hasse. Fusese depășit de acesta abia în proba de baraj, la timp, cu un minim de cîteva secunde. Calul Delphis, cel mai credincios prieten al lui Rang, alături de care avea să primească ani în șir ropote de aplauze, a mers pe parcursul olimpic ireproșabil. Nu-i putea imputa decît un minus de viteză. Îl va antrena. Își vor lua împreună revanșa asupra lui Hasse, cu proxima ocazie... Dar echipa? Cum de s-a putut lua o asemenea hotărîre nedreaptă, descalificarea? Pentru ce? Pentru că altfel titlul olimpic în «Cupa Națiunilor» ar fi revenit României și nu Germaniei!

La startul probei care a produs atîta amărăciune lui Rang s-au aliniat 54 de concurenți din 18 țări. Echipa Germaniei a terminat cursa cu 44 puncte penalizare, iar formația României — cu 40 3/4 puncte. Rang 4 p penalizare, Constantin Apostol 28 3/4, iar Toma Tudoran 8 (cum regulamentar ar fi trebuit să primească pentru greșelile de pe parcurs). În total deci 40 3/4. Motivarea descalificării de către juriu? (Ea a fost contestată ca nefondată de către toți specialiștii, de întreaga presă străină, mai puțin, bineînțeles, de unele ziare din Germania). Ce s-a întîmplat? Pe parcurs, calul lui Tudoran s-a oprit în fața unui obstacol, iar din cauza alunecării, la frînare, a doborît cu pieptul un tachet, din zid. Dezinvolt, apoi, a sărit. În mod normal, Tudoran trebuia să primească pentru doborîrea tachetului 4 puncte penalizare și atît. Și totuși... a fost descalificat.

În cazul în care un cal se oprește în fața obstacolului și refuză să sară, regulamentul prevede ca acesta să fie adus de către călăreț la o anumită distanță de locul incidentului, iar dacă obstacolul a fost deranjat, să fie refăcut. În acest timp, un cronometror special marchează secundele de întrerupere a probei, după care, la hotărîrea juriului, cursa este reluată. Dacă la reluare călărețul ghinionist sare obstacolul fără greșeală (și Tudoran cu calul său, indiscutabil că n-ar fi avut probleme dacă s-ar fi aflat într-o asemenea situație) acesta primește doar 3 puncte penalizare. Or, juriul, a interpretat regulamentul în mod arbitrar și anume că la refuzul calului de a sări (?) cursa trebuia oprită și reluată abia după îndeplinirea formalităților mai sus amintite. Complet fals. Calul lui Tudoran nu s-a oprit, el a alunecat numai. Că a doborît un tachet, juriul putea să-l penalizeze cu 4 p. Așa ar fi fost regulamentar. Calul nu a refuzat săritura, întrucît el a sărit imediat ce și-a restabilit echilibrul.

Datorită acestei «erori» a juriului sportivii noștri au fost privați de o binemeritată medalie de aur olimpică și faptul a stîrnit protestul și indignarea opiniei publice. Pentru aceasta lăcrima Rang și pentru aceasta a fost mult timp supărat, dar, tot răul, spre bine. Indignarea l-a ambiționat într-o asemenea măsură, încît, datorită unei pregătiri excepționale, la toate cursele mari care au urmat, succesele sale au fost de claritatea celui mai bun cristal, pe care nici o răstălmăcire a regulamentului nu a mai putut-o contesta.

Rang pe calul său, în zbor, deasupra obstacolului.

Cărţi de vizită

Aşa cum am anunţat într-un număr anterior al revistei, vom prezenta periodic pe acei atleţi care se afirmă, care realizează performanţe promiţătoare, care sînt în real progres, într-un cuvînt — care dau randament. Prezentăm mai jos portretele a 4 atleţi, urmînd a reveni cu alte «cărţi de vizită» în curînd.

NICULAE MĂRĂŞESCU

TUDOR PUIU: „47,5 - această obsesie a patrusutiştilor români!..."

— născut la 4 februarie 1947
— 1,77 m — 74 kg
— face parte din clubul Dinamo Bucureşti
— component al ştafetei de 4 × 400 m a clubului Dinamo — recordmană naţională cu 3.11.8
— campion de juniori în 1965 şi 1966.
— a început sportul în anul 1960, cu practicarea luptelor.
— Evoluţia rezultatelor atletice:

1962 —	60 m 7,9		antrenor I. Poplesan
1965 —	200 m 23,4	„	E. Ghimpu
	400 m 51,3	„	E. Ghimpu
1966 —	100 m 10,9	„	E. Ghimpu
	200 m 22,0		
	300 m 35,0 — record de juniori		
	400 m 49,4		
1967 —	100 m 10,8		antrenor A. Stoenescu
	200 m 21,8		
	400 m 48,0		

— în măsura în care îşi îmbunătăţeşte viteza, coordonarea şi îi scade rigiditatea, poate realiza salturi remarcabile la 400 m.
— se remarcă printr-o mare ambiţie şi prin putere de luptă.

DAMASCHIN ION: „Progresul din 1967 - punct de plecare pentru viitor"

— 800 m — record personal 1.51.5
— născut la 21 februarie 1947
— 1,81 m — 66 kg
— face parte din clubul Steaua Bucureşti
— a început sportul în anul 1964, la Timişoara, jucînd handbal la Electromotor Timişoara
— evoluţia rezultatelor atletice:

1965 —	800 m 2.08.0		antrenor E. Grozescu
	1500 m 4.23.0		
1966 —	800 m 1.55.6	„	E. Grozescu
	1500 m 4.04.8		
1967 —	800 m 1.51.5	„	N. Păiş
	1500 m 3.53.2		

— o statură ideală pentru un semifondist — asemănătoare cu a celebrului Herbert Elliott. În măsura în care-şi va îmbunătăţi în special forţa, va realiza performanţe de valoare internaţională.

NICOLAE PERŢEA: „14 secunde sînt pentru mine o tentaţie realizabilă"

— 110 m garduri — record personal 14,4
— născut la 8 august 1944
— 1,86 m — 73 kg
— face parte din clubul Steaua Bucureşti
— a început sportul în anul 1961, la Negoiul Făgăraş
— la început s-a specializat la săritura în înălţime, dar antrenorul Soter i-a descoperit vocaţia şi realele aptitudini în proba de 110 m garduri
— evoluţia rezultatelor:

1961	înălţime	1,65		
1962	„	1,80		
1963	„	1,85		
1964	„	1,91	antrenor	I. Soter
1965	„	1,95	„	I. Soter
1966	110 m garduri	14,6	„	I. Soter
1967	„ „ „	14,4	„	I. Soter

— are posibilităţi ca în duelul cu alţi alergători fruntaşi (Suciu, Macovei, Hidioşanu) să realizeze un rezultat de 14 sec. Este necesară îmbunătăţirea actualei viteze pe 100 m (10,9) şi a tehnicei.

MARIA SALAMON: „La lungime eşti luată în seamă sărind numai peste 6 m."

— lungime — record personal 5,95 m
— născută la 20 noiembrie 1947 —
— 1,63 m — 53 kg
— face parte din clubul Steaua Bucureşti
— a început atletismul în 1959, la vîrsta de 12 ani,
— evoluţia performanţelor:

1959	3,30	antrenor	E. Danciu
1960	4,72	„	E. Danciu
1961	5,01	„	I. Vintilă
1962	5,23	„	I. Vintilă
1963	5,46	„	I. Vintilă
1964	5,67	„	I. Vintilă
1965	5,74	„	G. Băleanu
1966	5,85	„	I. Soter
1967	5,95	„	I. Soter

— este căsătorită din 1964 cu Tiberiu Salamon, alergător de 110 m garduri (14,8)
— atletă cu o mare putere de muncă, dublată de o remarcabilă vitalitate
— îmbunătăţindu-şi viteza şi tehnica, ea poate realiza performanţe cu mult peste 6 m.

Michel Jazy — Pista RECORDURILOR (V)

A doua zi seara, sub un cer transparent, printre vilegiaturiştii în şort, mă îndreptam liniştit spre stadionul din Lorient. Vîntul, cu aromă de iarbă de mare, sufla violent, ceea ce mă făcea să renunţ la orice ambiţii cronometrice.

Dar, la ora 22, cînd a început reuniunea, vîntul căzuse ca retezat. În bună dispoziţie m-am aliniat la start, alături de Kervadou, Gammoudi şi vechiul meu prieten Vaillant, un atlet valoros din partea locului. Dacă eu nu credeam în posibilitatea unui record, în schimb Vaillant credea şi pentru mine. Poate de aceea el se instală în fruntea micului pluton şi începu o trenă îndrăcită, spre uimirea mea, care cu un ceas înainte îl auzisem văitîndu-se de dureri în picior. Eram furios. Cu un astfel de ritm mergem spre o sinucidere colectivă. Mai încet! Mai încet! — strigai eu. Dar bretonul se făcea că n-aude. Şi eram obligat să continui, cei 3 000 de spectatori strigau ca nişte blestemaţi. Nu şi-ar fi putut închipui că tocmai eu aş putea sabota această tentativă de record. Atunci am început să înţeleg că sînt pe cale să reînfiripă dialogul cu Clarke. «Vinul tras din butoi trebuie să-l bei» — spune un proverb francez. Şi pentru moment Vaillant este cel care face cinste. 1:21,0 pe primii 500 de metri. Iată-l şi pe Kervadou care începe şi el să facă pe racheta purtătoare. Pe legea mea, e vorba de un complot. 2:43 pe un kilometru. Umbra lui Clarke se profilează alături de mine. Fără să fi vrut să mă înscriu în graficul recordului. Poţi să mai rămîi în urmă?! De altfel, încep să mă simt foarte bine, picioarele se învîrtesc rotund şi respir fără greutate. Tunisianul Gammoudi găseşte însă că «gluma» a durat prea mult şi începe să încetinească. Eu mă îndîrjesc. Acum voi lua cursa pe cont propriu. Este o afacere personală între mine şi Clarke. La 2 000 de metri sînt singur, dar nu deznădăjduiesc. Astă seară vreau să trag pînă la ultima picătură şi singurul ajutor va fi invizibilul Clarke. Nu mai aud de mult cînd mi se strigă timpurile intermediare. Îmi dau seama că fug al dracului de repede şi că recordul pluteşte în aer. Încetinesc puţin în cel de-al patrulea kilometru ca să pot termina frumos. Tai linia albă într-o formidabilă explozie de glasuri şi aflu că am depăşit recordul lui Kuţ. Timpul meu: 13:34,4 nou record al Europei! Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Nu mă simt mai obosit decît după un 5 000 de metri în 14 minute. Înţeleg că de-abia astăzi am devenit alergător de 5 000 m, ceea ce încă nu eram la Tokio. Lorient mi-a deschis ochii. Acum, în sfîrşit, cred. Cred că voi putea bate şi recordul lui Snell pe distanţa de o milă (3:54,1) şi că-l voi învinge chiar şi pe Ron Clarke, la Helsinki. Doream mult să fiu succesorul lui Snell. După victoria sa la Tokio — în cursa de 1 500 m, Snell a declarat că i s-a luat o piatră de pe inimă aflînd că am preferat 5 000 m în loc de 1 500 m. Un compliment care mi-a mers la inimă. Ce a fost a fost! Am pierdut la Tokio, însă nu regret că am ales 5 000 m.

Astă seară, la Rennes, joc o carte mare: tentativă de record în proba de o milă. Dincolo de perdeaua deasă de plopi, care separă terenul de antrenament de cel principal, se aude rumoarea tribunelor.

Tribunele stadionului sînt pline: un public vibrant, încordat de aşteptare. Ambianţa care-mi place.

În sfîrşit, start. Ca şi săptămîna trecută, la Saint Maur, mă chinui teribil pe primii 600 de metri. Hotărît lucru, nu am găsit ritmul ideal pentru proba de 1 500 de metri. Este şi perfect explicabil: în timpul iernii am lucrat mult rezistenţa. Dar parcă treaba nu mai merge aşa de bine ca săptămîna trecută. Începînd însă de la 880 yarzi simt că momentul critic a trecut. Sînt perfect lucid. Parcă zbor, apoi vine, iarăşi, copleşitoarea oboseală, neliniştea. Dintr-o dată mă gîndesc că distratul acela de Mallejac o fi uitat să posteze cronometrorii la 1 500 m. Dar ideea îmi iese repede din gînd. Încă 300 de metri, 200. Trec linia de sosire în sfîrşit, ca să aflu că totuşi nu am bătut recordul lui Snell. Din fericire, ziaristul care-mi comunicase timpul greşise. Era 3:53,6 şi nu 3:54,6. Cronometrorii confirmă eroarea. Snell nu mai este recordman mondial al probei de o milă. Nu-mi rămîne decît să plec la hotel. E departe, la trei kilometri de acolo. O cursă suplimentară, dar de data aceasta în tovărăşia prietenilor. Nu pot să vorbesc. Savurez marea mea bucurie, alergînd cu paşi mari, decontractîndu-mi muşchii înfierbîntaţi. Noapte calmă cu un cer de cristal. Străzile sînt pustii. Nimeni nu mă aclamă, dar sînt mai fericit ca oricînd. Aproape uitasem, devenisem egalul lui Elliott pe 1 500 m, pentru că 3:53,6 pe o milă echivala cu 3:35,6 la 1 500 m.

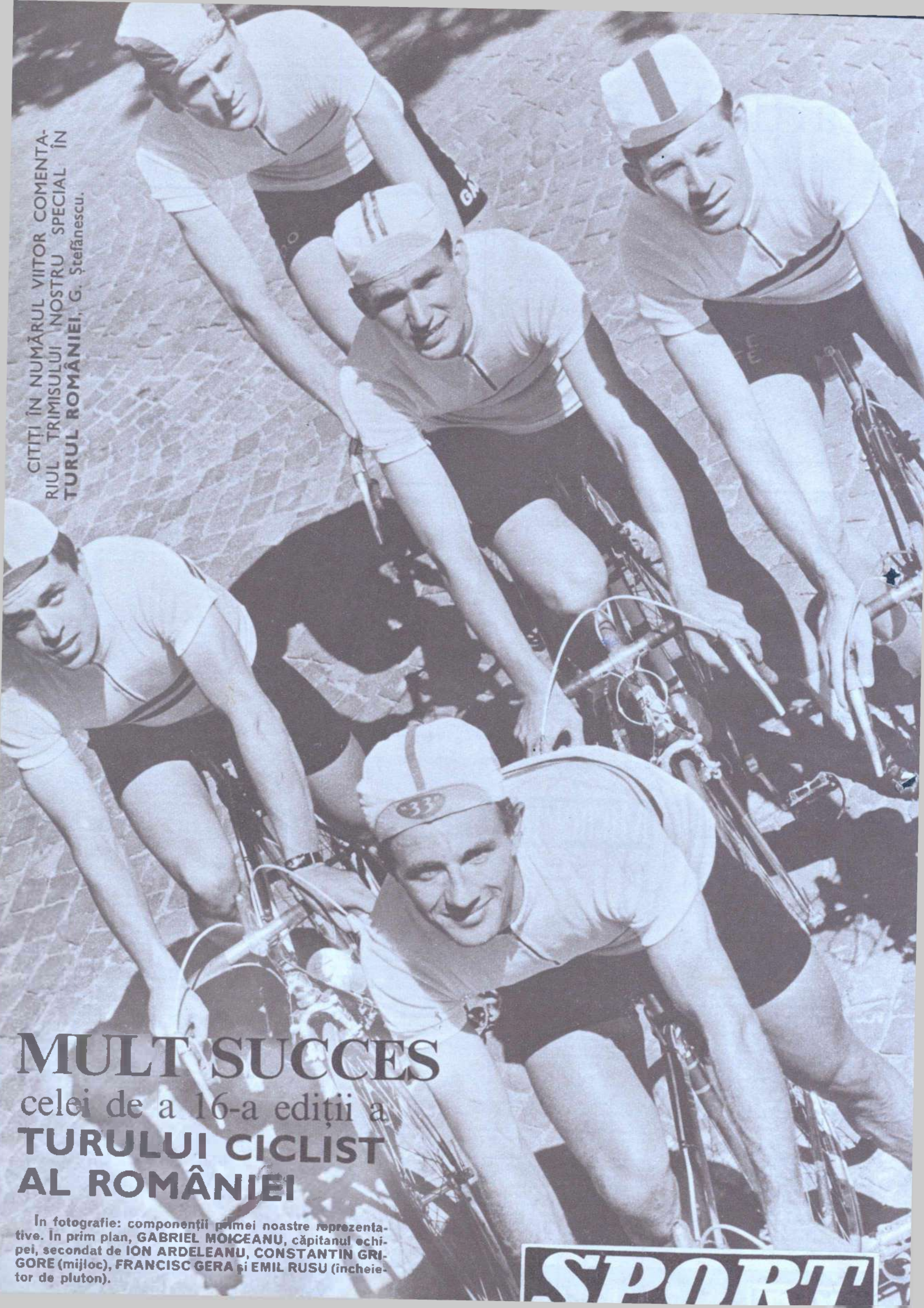
Întoarcerea la Paris a fost un veritabil delir. Coborînd în gara Montparnasse, unde mă aşteptau 50 de fotografi, am fost urcat aproape cu forţa pe o motocicletă şi dus ca fulgerul la postul de radio Europe I, şi apoi la radio Luxemburg. Deabia am avut timp să fac un duş şi trebuia să alerg la Vincennes, la o recepţie pe Terasa Martini. Toţi amicii mei erau prezenţi acolo. Jules Ladoumègue mă îmbrăţişează, Marcel Hansenne de asemenea, dar îmi spune la ureche: «Vreau să-ţi vorbesc Michel!». Ne-am retras într-un colţ. Marcel intră direct în subiect. Mă sfătuia să nu închei această serie nebună de performanţe fără a-l întîlni pe Ron Clarke. Oamenii vor lua asta drept o dezertare. Iată cuvîntul obsedant: dezertare. Mă las convins şi mă întorc acasă puţin neliniştit.

...Irene este acum la volan, gonim spre Charletty. Un incendiu la Porte d'Italie blochează circulaţia de două ore. Rulăm la pas, respir greu şi nu cred că astă seară voi bate recordul la 5 000 m. Sosesc cu o întîrziere de treisferturi de oră. Asta mă indispune. Dar pătrunzînd pe iarba stadionului, uit totul. Charletty este un adevărat vulcan. Nici un loc liber. Alte trei mii de amatori aşteaptă afară. Sper că nu-i voi dezamăgi pe aceşti oameni care au şi început să mă ovaţioneze. Ce spectacol, dragii mei! Aici la Charletty nici vorbă de briză marină cu miros de alge. Dimpotrivă, o căldură umedă, cleioasă. După două tururi de pistă parcă m-a pocnit cineva cu o măciucă în ceafă. Dacă ar fi după mine m-aş mulţumi să scot 14 minute sau 14 minute şi 10 secunde. Nimic mai mult. Dar ei au venit aici să mă vadă făcînd ceva, ceva ce se cheamă record mondial. Bentegny şi Allonsius fac totul să-mi uşureze misiunea. Ei drăcie, astă seară parcă fiecare picior cîntăreşte cît zece tone. Simt că încep să mă sufoc. Asta nu mă împiedică totuşi să trec la 3 000 m în 8:01,0, ceea ce aici un alergător nu a reuşit într-un 5 000 m. Nici Clarke nu a reuşit aşa ceva. Mi-e teamă însă că al patrulea kilometru îmi va spulbera toate eforturile în neant. Splina mea e şi ea de părere că încep să-i fac viaţa grea şi-mi dă de înţeles cu cîteva junghiuri surde. Am impresia că nu voi mai înainta. Găsesc însă al doilea suflu, exact înaintea ultimului kilometru. Termin ca un bolid: 27 de secunde pe ultimii 200 de metri. Aceasta îmi permite să corectez din nou recordul european pe 5 000 m. Timpul: 13:29,0. Clarke nu are decît 3 secunde avans şi dacă la Helsinki... În aşteptarea acestui «5 000 m al secolului», cum îl numesc bombastic ziariştii, îmi mai permit să-i ajut pe echipierii mei — Vervoort, Nicolas şi Wadoux — să bată, la Melun, recordul mondial în ştafeta de 4 × 1 500 m.

Adaptare de Ilie GOGA

(Continuare în n-rul viitor)

SPORT
Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — Bucureşti. Telefoane: 11 10 05; 11 01 12.

CITIȚI ÎN NUMĂRUL VIITOR COMENTARIUL TRIMISULUI NOSTRU SPECIAL ÎN **TURUL ROMÂNIEI**, G. Ștefănescu.

MULT SUCCES
celei de a 16-a ediții a
TURULUI CICLIST AL ROMÂNIEI

În fotografie: componenții primei noastre reprezentative. În prim plan, GABRIEL MOICEANU, căpitanul echipei, secondat de ION ARDELEANU, CONSTANTIN GRIGORE (mijloc), FRANCISC GERA și EMIL RUSU (încheietor de pluton).

SPORT